

CATALUNYA SOCIAL

El davallament de Jesús de la Creu, per Rubens

FILL DE RAMON A. RAMOS

ARMADOR I CONSIGNATARI

Vapor «Ramon Alonso R.»	Tonels. 6.600 d. w.	Vapor «Maria R.»	Tonels. 2.200 d. w.
» «Maria Dalmé de R.»	» 3.900 »	» «Roberto R.»	» 1.900 »
» «Roberto R.»	» 3.800 »	» «Enriqueta R.»	» 1.600 »
» «Manelina R.»	» 3.450 »	» «Manuela C. de P.»	» 650 »
» «Ricardo R.»	» 2.200 »		

Servei setmanal entre Barcelona i Cartagena. — Servei setmanal entre Barcelona, Aguilas, Almeria, Motril, Algeciras i Màlaga. — Admetem càrrega i passatgers.

Passeig de Colom, 19 - **Barcelona**

Telegrams i telefonemes: «**Ramos**»

Bromur Cloro-Bromur Contrast

Demaneu-los als bons
establiments del Ram

JOAN LLIMONA GISPERT

Fàbrica de papers fotogràfics

Fàbrica: Pere IV, 179

Telèfon 51391

INSTAL·LACIONS HIDRO-ELECTRIQUES
I MECANQUES
MAQUINARIA I MATERIAL ELECTRIC

DIRECCIÓ TÈCNICA

J. MAS GIRIBET

ENGINYER INDUSTRIAL

FRANCESC SANFELIU I C.^A
S. C.

AGENCIA OFICIAL

F O R D

BARCELONA: Corts Catalanes, 436 - Telèfon 32725

SUCURSALS:

IGUALADA: Telèfon 85. — BERGA: Telèfon 210

Tallers: MANRESA. Telèfon 438

**JA SOU SUBSCRIPTORS
DE
CATALUNYA SOCIAL?**

S. VERDAGUER

BARCELONA

Banyeres : Calentadors**Dutxes : Lavabos****Water - Closets**

Despatx:
Ronda Universitat, 9
Telèfon 10421

Tallers:
Entenza, 39
Telèfon 32189

Antònia Basseda

OLIS D'OLIVA PER
A L'EXPORTACIÓ
A L'ENGRÓS

DESPATX I MAGATZEMIS:

Avinguda Icària, 204 i 206 - Cadena, 15**Giné i Partagàs, 13**

Telèfon 53214

Companyia Trasatlàntica
VAPORS CORREUS ESPANYOLS
Serveis Regulars

- RAPID** } Espanya-Nova York
DIRECTE } 9 expedicions a l'any
RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic
 16 expedicions a l'any
EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina
 12 expedicions a l'any
LINIA: Mediterrani, Cuba i Nova York
 16 expedicions a l'any
- › Mediterrani, Costa Firme i Pacífic
11 expedicions a l'any
 - › Mediterrani a Fernando Póo
12 expedicions a l'any
 - › a Filipines
3 expedicions a l'any

Servei tipus Gran Hotel. - T. S. F. - Radio-
telefonía. - Orquestra. - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia
en els principals ports d'Espanya. A Barcelona
oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8.

ARQUES "SOLER"

Gran premi Exposició Internacional de Barcelona

Les úniques d'un
sol bloc massís
amb blindatge
(patentat)

incombustibles i
imperforables fins
amb el **soplet**.

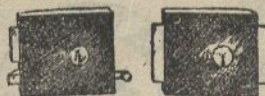
PANYS "SOLER"

De gran seguretat per a portes de pis
amb clau plegable

A. SOLER
CAPDEVILA

Carrer Aldana, 3 i 5
Telèfon 31853
BARCELONA

CONCESSIONARIS A MADRID
FIEL, S. A.
Caballero de Gracia, 7 i 9
Telèfon 16119

A BARCELONA recomanem als nostres associats el

El més cèntric de Barcelona
Plaça de Catalunya, 12 i 13 :: Ronda Sant Pere, 2
BARCELONA

Situació única :: El més modern i confortable

Salons especials per a banquets i festes. 140 habitacions totes amb servei d'aigua corrent, freda i calenta, calefacció central i telèfon interurbà. Cent banys privats.

Preus moderats

DIRECCIÓ TELEGRÁFICA: VICTORIAOTEL

Calefacció Central

Termo - Sifons

Ventilació

Cuines

LA TÈRMICA, S. A.

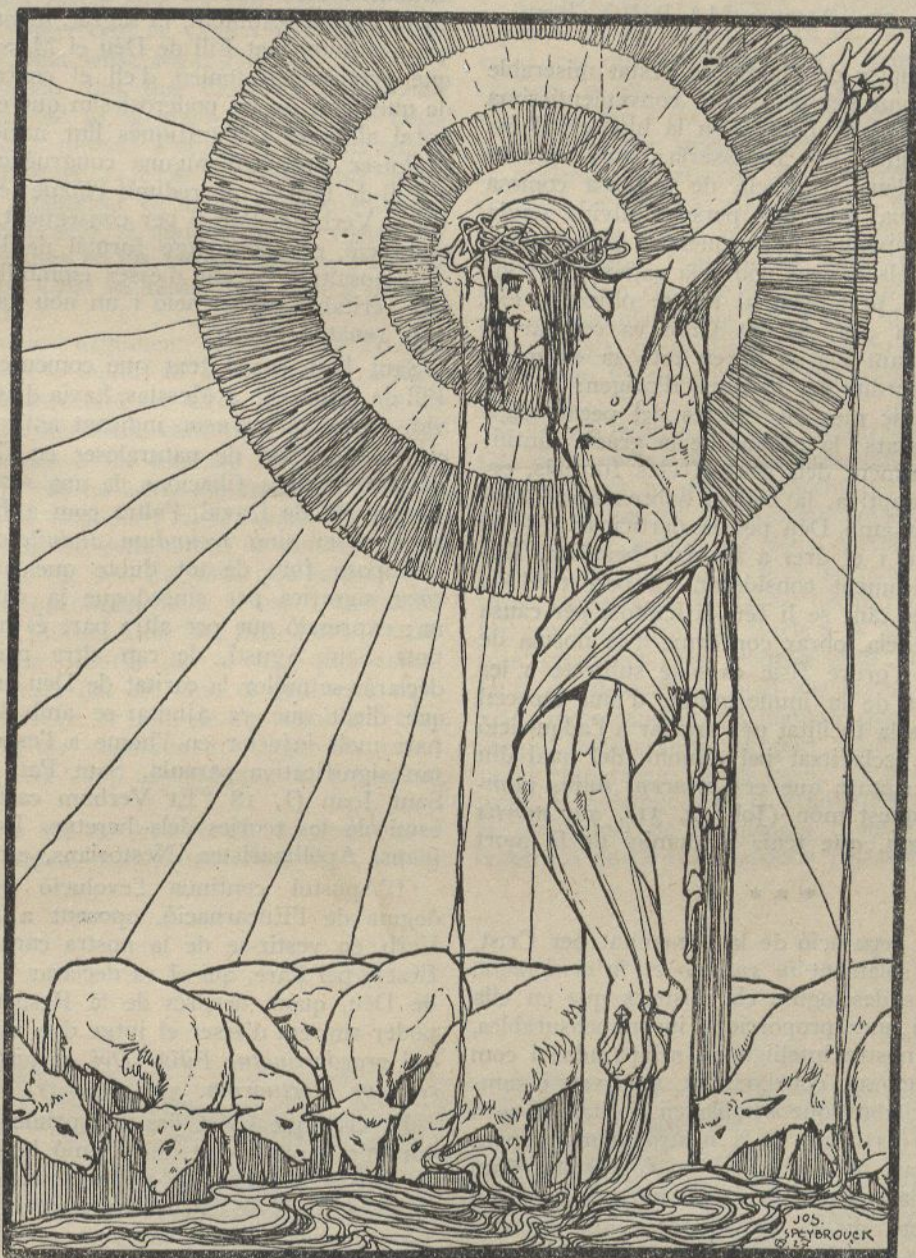

Ascensors

Originals "Schindler"

Muntacàrregues i Muntaplats

Carrer Trafalgar, 36 - Telèfon 17887

Jesús és al cim del Calvari, damunt la Creu del sacrifici i del dolor. CATALUNYA SOCIAL com de consuetud, en arribar aquesta trista diada, es vesteix de dol, i ret un homenatge al Fill de Déu que va donar la vida per aconseguir la redempció dels homes.

La renovació per Crist

PER ALFONS M.ª RIBÓ, Prev.

Per a la redempció de l'home de l'estat miserable en què havia caigut pel pecat, era convenientíssima l'encarnació del Fill de Déu; i en la hipòtesi d'una satisfacció condigna, era necessària; puix que es tractava de la plena reparació de l'ofensa comesa contra Déu, la qual sols una persona divina podia donar-la. Mes, deixant a part aquesta i altres qüestions tractades pels teòlegs sobre la satisfacció condigna, perquè no pertanyen al nostre objectiu, exposaré la manera com de fet Crist va reparar la humanitat retornant-nos, si bé en tota sa extensió, el que havíem perdut per la culpa d'origen.

Detallem un xic més els efectes del pecat original a dalt esmentats: la pèrdua de la gràcia santificant i conseqüentment dels seus efectes formals, ço, és, la filiació adoptiva, la bellesa sobrenatural, l'especial semblança amb Déu per la participació de la naturalesa divina i el dret a la visió beatífica. Demés l'home, èticament considerat, va perdre el do d'integritat i per tant se li féu dificultós, per causa de la concupiscència, obrar conforme a la norma de moralitat. I en l'ordre físic es veié subjecte a les malalties, privat de la immortalitat, d'una especial ciència i fins de la facilitat per arribar a l'adquisició de la veritat, i esclavitzat pel dimoni, del qual diu la Sagrada Escriptura que era *princeps huius mundi*, príncep d'aquest món (Job 12, 31), *qui mortis habebat imperium*, que tenia el domini de la mort (Hebr. 2, 4).

* * *

L'obra de la reparació de la humanitat per Crist, fins coneguda solament *in speculo et in aenigmate*, sense que se'ns descloquin els misteris que en ella es contenen, té unes proporcions incommensurables, que deixen la nostra intel·ligència aclaparada; i com més s'endinsa en son coneixement, més veu eixamplar-se els horitzons que semblaven limitar la seva extensió. Això és degut, a la nostra pobra manera d'entendre, a què la Redempció no és resultat d'un senzill acte de la voluntat de Déu, sinó que, podríem dir, que és obra divina de proporció, ço és, que dins de la seva absoluta *gratuitat*, Déu va idear un sistema per a renovar la humanitat caiguda i a aquest fi va ordenar els medis més acomodats a la seva consecució. Per a conèixer en què consisteix aquest pla diví no ens hem de lliurar a hipòtesis més o menys fonamentades, puix està clarament expressat en les Sagrades Escriptures, en els llocs en què, referint-se a la Redempció, s'usen els termes *regeneració*, *renaixement*, *resurrecció*. Aquest és el fi al qual es devia acomodar l'encarnació del Verb, el qual no sols havia d'ésser la causa meritòria, sinó l'exemplar, per tal que, conformant-nos amb ella adquiríssim una nova vida.

* * *

Aquesta era la gran restauració messiànica que

Déu havia anunciat pels profetes del seu *Fill únic* igual i consubstancial amb el Pare, com s'indica en el text grec, per medi de l'article *περί τοῦ γιού αὐτοῦ*, amb el qual l'Apòstol distingeix el *propi* Fill de Déu de tots els que per raó de la creació o de la redempció se'n diuen. No es digui que aquesta era l'expressió amb què es designava al Messias en l'Antic Testament, perquè si bé ara que sabem que el nostre Redemptor fou el Fill de Déu, usem indistintament els noms Crist (Messias) i Fill de Déu, no hi ha cap testimoni, ni sagrat, ni profà que provi que fos anomenat Fill de Déu el Messias pels jueus, que precisament tenien d'ell el concepte equivocat de què seria un rei poderosíssim que en l'ordre temporal alliberés i dignifiqués llur nació.

Potser trobaríem alguna congruència en què fos el Fill de Déu el qui redimís l'home; en quant essent Ell el Verb del Pare i per consegüent, procedint per generació, era la imatge formal de Déu, segons la qual nosaltres havem d'ésser emmotllats mitjançant una veritable regeneració i un nou naixement, "nisi quis renatus fuerit..."

Sant Pau, en el text que comentem, diu que el Fill de Déu, com a Messias, havia d'ésser fill de David, *secundum carnem*, indicant amb aquesta limitació la duplicitat de naturaleses en Crist; puix que parlant de dues filiacions, la una *secundum carnem* com a fill de David, l'altra com a Fill de Déu no podia ésser sinó *secundum divinitatem*.

Suposo fora de tot dubte que aquí la paraula *carn* significa per sinècdope la naturalesa humana; expressió que per altra part és molt apta, puix, nota Sant Agustí, de cap altra manera no podia declarar-se millor la caritat de Déu envers nosaltres, que dient que va ajuntar-se amb la nostra carn, part molt inferior en l'home a l'esperit. Així, amb tan significativa paraula, Sant Pau, el mateix que Sant Joan (I, 18 "Et Verbum caro factum est") esmicola les teories dels heretges Docetes, Valentiniàns, Apollinaristes, Nestorians, etc.

L'Apòstol continua l'evolució esquemàtica del dogma de l'Encarnació, oposant a l'exinació del Verb, en vestir-se de la nostra carn, la seva glorificació pel Pare, qui el va declarar o manifestar Fill de Déu, quan, després de la Resurrecció exercí el poder suprem d'ésser el jutge dels vius i dels morts, *qui praedestinatus Filius Dei in virtute... ex resurrectione mortuorum*.

És clar que Crist des del primer moment de sa concepció, per virtut de la unió hipostàtica, posseïa el dret perfectíssim de judicar, però no era conegut i sols després de ressuscitar es manifestà clarament. La declaració de la suprema potestat fou feta al Fill de Déu com convenia a la seva naturalesa divina, ço que significa, segons alguns intèrprets, per aquelles paraules *secundum spiritum sanctificationis* (vel *sanctitatis*) V. Cornely, per oposició al *secundum naturam humanam*. Contra l'objecció que podria posar-se de què en els Llibres Sagrats *spiritus sanctificationis* l'esperit de la santedat significa l'Esperit Sant, s'ha d'advertir que l'Apòstol enlloc anomena la Tercera Persona de la Santíssima Trinitat com aquí *πνεῦμα ἁγιοσύνης*, sinó (τὸ) *ἕγιον πνεῦμα*. Cosa que pot confirmar-se amb altres testimonis de l'Escriptura en els quals la paraula *πνεῦμα*, *esperit*, significa evidentment la naturalesa divina de Crist quan convé distingir-la de la naturalesa humana. Per tant, conclou el citat comentarista, si la naturalesa divina del Fill de Déu pot dir-

se *esperit*, també es podrà dir *esperit de santedat*, puix n'és la font i principi.

Del que havem dit en aquesta breu exègesi d'una part del text de Sant Pau que he citat al principi, es desprèn la importància transcendentalíssima de la Resurrecció per a comprendre la virtualitat de l'obra messiànica.

* * *

Coneguda és aquella enèrgica argumentació de l'Apòstol en què prova que és tan estret el llaç d'unió entre la resurrecció de Crist i la nostra, que no es pot negar l'una sense negar l'altra.

Si se us predica, diu, que Crist va ressuscitar dels morts, ¿per què hi ha entre vosaltres qui nega la resurrecció dels morts? Perquè si la resurrecció dels morts no existeix, ni Crist va ressuscitar. Mes, si Crist no va ressuscitar és buida i sense substància la nostra predicació, el mateix que la vostra fe, puix encara romanen en els vostres pecats. Però no és així; sinó que Crist va ressuscitar com a primogènit dels morts.

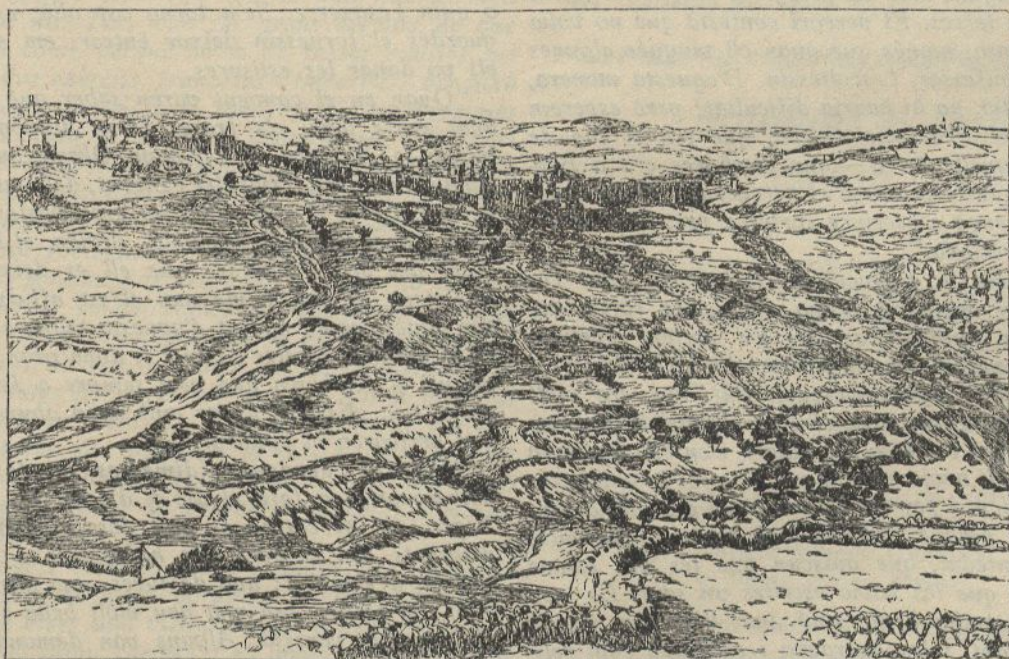
La illació d'aquest argument, segons Sant Tomàs, no és precisament *a maiori* ni *a simili*, sinó *a causa*; perquè la resurrecció de Crist és causa de la nostra. No causa meritòria, com sigui que Jesucrist ressuscitant no estava en condició de merèixer; i per altra part tot ens ho havia merescut amb la seva passió; sinó causa exemplar. El fonament de l'argumentació apostòlica és, sens dubte, la unitat del cos místic de Crist, ço és, de l'Església, que exigeix que els membres és confonguin amb el cap i participin de la seva vida i glòria. Amb raó, nota Sant Crisòstom, que no seria decorós per al cap, que, essent ell viu, tota la resta del cos amb el qual està unit, fos mort; ni mereixia el nom de cos semblant conjunt, en el qual els membres no tinguessin connexió vital amb llur cap, ni mai que la poguessin tenir.

Aquesta prova de la resurrecció de Jesucrist i per tant de la nostra, la confirma Sant Pau, decla-

rant l'absurd que n'esdevindria de negar-la, ço és, seria falsa la predicació apostòlica i per consegüent inútil la fe dels cristians. La raó és, perquè havent el Messias donat com a senyal la més convincent de la seva divinitat la pròpia resurrecció, si no hagués ressuscitat, resultaria que havia estat un pseudo-profeta i els apòstols serien convençuts de falsedat. Mes, no temeu, conclou l'Apòstol triomfant i joiós, perquè Crist ha ressuscitat.

Fonamentant-se, doncs, l'Apòstol Sant Pau en aquesta estreta llaçada entre les dues resurreccions, en el text que comentem, per a demostrar amb més eficàcia la manifestació del poder del Fill de Déu sobre els vius i els morts, fa esment, no de la resurrecció de Crist separatament considerada, sinó de la general resurrecció dels morts *ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν*; perquè en ella apareix més completa la seva victòria sobre la mort a la qual va burlar per a redimir-nos; i demés en la nostra resurrecció es conté la de Crist que n'havia d'ésser el principi i la causa exemplar; que és el que diu Sant Agustí: "Es referix (Sant Pau) a la resurrecció dels morts perquè en Crist hem estat crucificats i hem ressuscitat."

L'íntima relació entre la Resurrecció de Jesucrist i la dels morts i la suma importància d'aquesta per a manifestar el poder suprem del Redemptor, ens explica el perquè el Messias emplaçava, amb tant d'èmfasi, el mateix els seus deixebles que els seus enemics, al dia de la seva segona vinguda com a prova decisiva de la missió divina; i perquè l'Apòstol, per a exhortar els fidels a la pràctica de les virtuts cristianes, els recorda amb tanta freqüència la fi del món en la qual els justos seran transformats gloriósament, de manera que, prescindint del temps, sembla anunciar com a molt propera la general resurrecció de la carn. És que llavors s'integrarà la redempció de la Humanitat amb la completa satisfacció de la justícia divina i amb la total restitució de la vida perduda pel pecat.

TERRA SANTA. — Jerusalem vista des de la Muntanya del Mal Consell

Estada de Sant Ignasi a Jerusalem i retorn a Barcelona

PÉL. P. IGNASI CASANOVAS, S. J.

Vint dies sencers estigué Ignasi venerant aquelles terres santificades per la vida, passió i mort de Nostre Senyor Jesucrist, per la presència de la Verge Santíssima i per la primera predicació dels Apòstols. Després de veure tantíssimes vegades a Jesús i Maria en les seves aparicions, i de tenir-los aquell amor personal, que semblava com de naturalesa i ensems era més que natural, aquelles visites santes, més que recordances, degueren semblar-li realitats i reproduccions de les escenes sagrades. És molt possible que alguna de les paraules més íntimes i sentides dels Exercicis en les meditacions de la vida de Nostre Senyor, fossin allí afegides com fruit de les seves experiències d'aquells dies memorables, en què ja li semblava haver arribat al terme del seu ideal: viure i morir on visqué i morí Jesucrist, i allí treballar per implantar el seu regne en la terra. El zel apostòlic, encès a Manresa en la fornà dels Exercicis, prenia ja un abrandament missional; i era tan conscient de si mateix, que l'home que refusava fins lo més essencial del viàtic, s'havia ben provist de cartes de recomanació perquè les autoritats eclesiàstiques permetessin el seu ministeri. Tornem prendre el fil de l'Autobiografia.

"Son ferm propòsit era quedar-se a Jerusalem, visitant sempre aquells llocs sants, i demés d'aquesta devoció seva, ajudar les ànimes dels altres. Per aquest fi venia ja previngut amb cartes de recomanació al Guardià. Va presentar-les, dient-li la intenció que portava de quedar-se allí per la seva devoció, mes no la segona part de voler ajudar a les ànimes, perquè això a ningú ho deia, així com lo primer ho havia manifestat moltes vegades. El Guardià va contestar que no veia com fos possible quedar-se, perquè la casa estava en tanta necessitat que no podia mantenir els frares, tant que estava determinat d'enviar-ne alguns amb els peregrins perquè tornessin a les nostres terres. El peregrí contestà que no volia pas res de casa, només que quan ell vingués algunes vegades a confessar, l'escoltessin. D'aquesta manera, féu el Guardià, no hi hauria dificultat; però esperem que vingui el Provincial — crec que era el cap de l'Orde en aquella terra — que aleshores era a Betlem. Amb aquesta promesa el peregrí va quedar assegurat, i començà a escriure cartes a persones espirituals de Barcelona."

Interrompem la narració dolcíssima de Sant Ignasi, per fer memòria d'una d'aquestes cartes rebuda per la família Pascual. En parlen repetidament, i amb paraules molt ponderatives, els processos de beatificació. Agnès Pascual diu "que era molt llarga, de tres fulles, que el Pare Ignasi l'havia escrita a son pare estant a Jerusalem, i en ella l'avisava de tot lo que li havia esdevingut, i de tot lo que havia fet a Jerusalem i per tot el camí, que era glòria sentir-la llegir, perquè escrivia amb termes i paraules de tanta santedat, que quiscun que les oís, estava forçat a dir que les havia escrites un sant. Lo meu pare no les podia llegir sinó amb llàgrimes en els ulls i sospirant, i les guardava i estimava com relíquies d'un sant i per tals les tenia i reputava" (1). Deixem altra vegada la paraula a Ignasi.

"Tenint ja escrita una carta, i estant escrivint-ne una altra, la vigília de tornar-se'n els peregrins, el vénen a cridar de part del Guardià i del Provincial, que ja havia arribat. El Provincial li va dir amb bones paraules que havia sabut la seva bona intenció de quedar-se en aquells llocs sants, que havia ben pensada la cosa, i que per l'experiència de lo que havia passat a d'altres, judicava que no convenia. Perquè molts havien tingut el mateix desig, i després l'un havia sigut pres, l'altre mort, i després la religió es veia obligada a rescatar els presos. Per lo tant, que es preparés per anar-se'n l'endemà amb els peregrins. Ell va contestar que el seu propòsit era molt ferm, i que estava determinat de no deixar d'executar-lo per res del món; fent-li entendre honestament, que, encara que al Provincial li semblés lo contrari, a no ésser cosa que l'obligués a pecat, ell per cap temor deixaria el seu propòsit. Aleshores va dir el Provincial que ells tenien autoritat de la Seu Apostòlica per fer anar o quedar allí a qui els semblés, i per excomunicar a qui no volgués creure; i que en aquest cas judicaven que ell no s'havia de quedar, etc. El Provincial anava a treure les butlles en què se'ls dóna facultat d'excomunicar, però ell li digué que no calia veure-les, que ell creia lo que deien les seves Reverències, i que, ja que judicaven així amb la seva autoritat, ell els creuria.

"Acabada aquesta entrevista, se'n tornà on era, i van entrar-li grans desigs de tornar a visitar el mont Olivet abans de marxar, ja que no era voluntat de Nostre Senyor que ell es quedés en aquella terra santa. En el mont Olivet hi ha una pedra de la qual Nostre Senyor s'empujà al cel, i en ella es veuen encara les petjades impreses: i això és lo que ell volia tornar a veure. Sense dir res a ningú ni prendre guia — perquè els qui no porten un turc que els guï, corren greu perill — va esmunyir-se d'entre els demés, i se n'anà tot sol al mont Olivet. Els guardes no el volien deixar entrar, i ell va donar-los un ganivet de l'escriptori que portava. Feta la seva oració amb gran consol, li vingueren ganes d'anar a Betfage, i essent allí, va recordar-se que en el mont Olivet no havia mirat bé a quin cantó queia el peu dret i a quin l'esquerre. Se'n torna cap allà, i perquè els guardes el tornessin deixar entrar, em sembla que els va donar les estisores.

"Quan en el convent varen saber que se n'havia anat sense guia, els frares feren diligències per a buscar-lo. Baixava ell del mont Olivet, quan va trobar-lo un cristià, criat del convent, dels que en diuen de la cintura, el qual, amb un gran bastó i molt enfadat, amenaçava de pegar-lo. Arriba, el lliga fortament del braç, i encara que ell es deixava portar fàcilment, el bon home mai el va afluixar. Anant per aquest camí, agafat d'aquesta manera pel cristià de la cintura, Nostre Senyor li donà gran consolació, perquè li semblava que veia sempre a Jesucrist damunt seu. Això va durar amb gran abundància fins que arribaren al convent.

"Sortiren l'endemà (dimecres, 23 de setembre, embarcant-se a Jafa el dia 3 d'octubre). Arribats a Xipre, els peregrins es van descompartir en naus diferents. En el port n'hi havia tres o quatre que anaven a Venècia: una de turcs, una altra molt petita, i la tercera era una nau molt bella i forta d'un ric cavaller venecià. Alguns van demanar al patró d'aquesta nau que volgués el peregrí; però ell, sabent

que no tenia diners, mai va voler, per més que li pregaven, alabant-lo, etc. El patró digué que si era sant, passés com Sant Jaume, o una cosa per l'estil. Els mateixos intercessors van lograr fàcilment del patró de la nau petita que el rebés. Van sortir totes tres amb bon vent, de matinada; però a la tarda va venir una tempestat que les va separar: la gran es va anar a perdre a les costes mateixes de Xipre, i només pogué salvar la gent; la dels turcs, d'un cop de mar se n'anà a fons amb tota la seva gent. La nau petita passà grans penes, però al fi van arribar a terra d'Apúlia. Això al fort de l'hivern, amb grans freds i neu que queia, i el peregrí no duia altra roba sinó unes calces de tela gruixuda fins a genoll, les cames nues, sabates, un cos de roba negra amb molts forats per l'esquena, i una capeta curta i gastada.

"Arribà a Venècia a mig gener de l'any 24, havent passat en el mar, de Xipre estant, els mesos de novembre i desembre i lo que anava de gener. A Venècia trobà un d'aquells dos que l'havien acollit a casa seva abans d'anar-se'n a Jerusalem, i li va donar de caritat quinze o setze julis, i un tros de panyo, que el va plegar amb molts plects per abrigar-se el ventre, que feia grans freds.

"D'ençà que el peregrí va entendre ésser voluntat de Déu que no s'estigués a Jerusalem, anava sempre rumiant què caldria fer, i el millor pensament va ésser estudiar algun temps per poder ajudar a les ànimes, i per això anar-se'n a Barcelona. De Venècia marxà a Gènova. Essent un dia a l'església principal de Ferrara fent les seves devocions, un pobre li va demanar caritat, i ell li donà un marquet, que és moneda de cinc o sis quatrins. Després d'aquell en vingué un altre, i va donar-li una altra peça que tenia una mica millor. Al tercer, com ja no tenia només que julis, li donà un juli. Com els pobres van saber que donava caritat, no feien sinó venir, fins que se li va acabar tot lo que tenia. Per fi arriba una colla de pobres tots plegats demanant caritat; ell contestà que el perdonessin, que ja no tenia res més.

"De Ferrara sortí cap a Gènova. Pel camí va trobar uns soldats espanyols que el van tractar molt bé aquella nit. Tots van fer grans espants de què fes aquell camí, perquè havia de passar quasibé pel mig dels dos exèrcits, francesos i imperials: per això li pregaven que deixés el camí reial, i en prengué un altre de ben segur que li ensenyaven. Cap cabal en va fer: anà fent la seva via recta, trobà un poble cremat i enrunat, i fins la nit no va ensopegar ningú que li donés quelcom per menjar. A posta de sol arribà a un poble murat, i els sentinelles l'agafaren tot seguit, pensant que era espia; i ficant-lo en una caseta vora el portal, comencen d'examinar-lo, com es sol fer quan hi ha sospites. A tot contestava que no sabia res. El van despullar, escorcollant-li fins les sabates i totes les parts del seu cos, per a veure si portava alguna carta. No podent saber res per cap via, l'agafaren per portar-lo al capità, dient que ell ja li faria dir. Demanant ell que el portessin tapat amb la seva capeta, no volgueren donar-li, i el van portar només amb calces i el cos.

"En aquest camí el peregrí tingué una mena de representació de quan portaven a Jesucrist, encara que no va ésser una visió com les altres. El dugueren per tres grans carrers, i ell anava sense cap tristesa, i més aviat alegre i content. Tenia el costum de parlar de vós a qualsevol persona que tractés, i

això ho feia per devoció, perquè així parlava Jesucrist i els Apòstols. Anant així per aquells carrers, li vingué el pensament que fóra bo en aquell cas deixar aquest costum i tractar el capità de senyoria, per certa esgarripança dels turments que podien donar-li. Com va conèixer que allò era temptació, digué: doncs ara ni li parlaré de senyoria, ni li faré acatament, ni em trauré la gorra.

"Arriben al palau del capità, i el deixen en una sala baixa. Passada una estona ve el capità, i ell, sense fer cap cortesia, li contesta amb poques paraules i encara molt clares entre una i altra. El capità el prengué per boig, i digué als qui l'havien portat: aquest home no té enteniment; doneu-li lo seu, i tireu-lo fora. Eixint del palau, topà un espanyol que vivia allí, se l'endugué a casa seva, el va fer desdjunar-se, i li donà tot lo necessari aquella nit. Sortint l'endemà, va caminar fins al vespre, que el van veure uns soldats que feien sentinella dalt d'una torre, i van baixar a agafar-lo. El porten al capità, que era francès, i entre altres coses li preguntà de quina terra era. Sabent que era de Guipúzcoa, digué: "Jo també sóc de per allà — sembla que era de prop de Bayona; — aneu, doneu-li sopar i tracteu-lo bé." Moltes particularitats li esdevingueren en aquest camí de Ferrara a Gènova, on arribà finalment, i el va conèixer un biscaí que es deia Portundo, amb qui s'havien vist altre temps quan ell servia en la cort del rei catòlic. El va fer embarcar en una nau que anava cap a Barcelona, i estigueren molt a risc de caure en mans d'Andreu Dòria, qui aleshores militava pel rei de França" (1).

Desembarcà a Barcelona a mitja quaresma de 1524, havent esmerçat un any just en la seva peregrinació a Terra Santa.

Així fineix la peregrinació a Terra Santa, tan somniada per Ignasi, i executada amb un esperit tendre, fervorós i auster que enamora. Diríem que imprimí caràcter en ell, perquè en l'Autobiografia continua anomenant-se el peregrí, com si no tingués altre nom ni llinatge: era el peregrí de Jesucrist.

(1) Autobiografia, núms. 45-53.

Somiant a Jesús

PER JOSEP CARDONA, Prev.

En mon lletet de flors ahir dormia
quan ne vegí l'Amor
que somrient al meu costat venia
portant-ne fletxa d'or.

Jo feia l'adormit en aquella hora.
Oh! no dormia, no;
puix el qui dorm davant de qui l'adora
no estima de debò.

Per respirar, tot just si els ulls obria,
mes ell se'n va adonar,
i com venjant aquella traïdoria,
la fletxa em va clavar.

Jo amb un sospir, ai!, prou em desvetllava,
Jesús mon amador,
i no us vegí... Si era que somiava,
quí m'ha ferit el cor?

Fracto alabastro...

Havent trencat el pot d'alabastre...

Voldria que Vós m'ensenyéssiu aquí la ciència del do perfecte. Ja que tota la meua vida jo tinc de dar-vos el que jo só, de referir a Vós la meua llibertat i el meu temps i les meves accions. I si no tinc l'art del do perfecte m'arrisco a morir abans d'haver realitzat tot el meu acte de caritat.

El qui dona vuit i pot donar deu no ha cedit encara al seu Déu la meitat. El qui dona mormolant i amb posat de recança, amb un cor estret allò que podria donar amb gest ample i d'un sol cop, és ben lluny encara de la perfecció; no sap com se fa per a enriquir-se i com per a despullar-se. Malgrat els seus cabells blancs és encara un infant, llevat de la innocència.

Com que els pecadors penedits ens precediran en el cel, és just que del seu penediment en treiem lliçons saludables, i, pel que fa a la ciència del do perfecte, és una pública pecadora que l'ensenyarà al nostre orgull de vell escriba; és una dona menyspreada que d'un sol gest ens mostrarà el que cal fer.

Ella ha entrat a la sala del convit, desafiant les mirades sornegueres o severes dels que l'observen i la volen treure a fora. Ella ha entrat, malgrat la vergonya i porta llàgrimes als ulls. Ella ha reconegut el bon Pastor, ella es recorda que és la seva pobra ovel·la. I això és tot, i això és prou. Ella farà ofrena de quelcom més que de ses llàgrimes; ella ha pres amb les dues mans el flascó d'alabastre de coll estirat ple d'un perfum que no té preu. Ella l'anirà tirant de gota en gota i després, amb una boleta de cera, tornarà a tapar el bec d'aquell vas cisellat. Mes no — *fracto alabastro*, — un cop sec com de cosa que es trenca; ella ha trencat el coll del flascó i d'una vegada tot el perfum ha caigut damunt els peus del Senyor únic. Aquest és el gest, el sol gest verament digne d'aquells que tenen la ciència del do perfecte.

Fracto alabastro. — Quan un hom es consagra amb vots perpetus, tallant-se la possibilitat d'una retirada, no són donats de gota en gota els minuts de llibertat, no es dona pas de mica en mica la pròpia existència a Déu, sinó que es fa allò que és irreparable, es trenca alguna cosa i el *Voveo* de la fórmula amb el *perpetuam* esclata com el pot d'alabastre en les mans de Magdalena.

Cosa singular! La major part de la gent no tenen pas prou comprensió d'aquests sacrificis absoluts; no entenen per què es dona més del que cal, ni per què es dona tot d'un cop, ni per què hom es posa en la incapacitat de recuperar més tard el que s'ha donat i de tornar a omplir el vas de la pròpia vida d'un nou perfum embriagador. I la immolació del prevere o de la vida religiosa els sembla una prodigalitat absurda, una malversació no raonable. — *Et fremebant in eam*.

Als falsos savis mai no els han faltat males raons molt discretes. Ells us diran que Déu no demana tant i que observant els preceptes s'assoleix segurament la salvació i que val més ésser previsor i deixar la sortida ben oberta i que és una exageració portar les coses tan lluny. No s'obliden de què la virtut està en

no fer mai cap excés i pensen que la generositat que traspasa el límit de l'estricta obligació és un d'aquests excessos lamentables. Pareu ara esment: aquesta pública pecadora acaba de llençar als peus del Senyor el valor de tot un any de treball, més de tres cents denaris que es volatilitzen en olor. No és això insensat? I per ventura al Senyor li feia cap falta aquesta profusió?

Bonum opus operata est. — La paraula eterna aprova el gest de la pecadora arrepençada i aquesta dona es proposada per model a tots els deixebles. No havem de conservar avarament o hàbilment les nostres ofrenes, ni servir a la taula de Déu el pa quotidià del mendicant tal com li demanem que ho faci amb nosaltres. D'Ell són el gra i el graner, i el forn i la farina i també el qui la pasta. Però sempre cobejosos refuseu desfer-nos de les reserves del dia de demà amb la riquesa del dia d'avui, i totes les formes d'una donació integral ens fan païra.

I no obstant, Déu meu, cal que jo l'entengui i el practiqui aquest do integral. Mateu en mi l'esperit de propietat i tota aquesta mentida que em fa creure que jo valc pel que tinc i que jo perdo el que us dono.

Fracto alabastro. — El perfum vessat no és malversat sinó utilitzat; ni tan sols és confiscat per Déu, posat que Déu no confisca res; ell és meu encara si jo m'avinc a quedar-me amb el Senyor i a no sortir de casa seva. — *Impleta est domus tota ex odore unguenti*, — ja que tota la casa va quedar repleta de l'olor subtil, i jo retrobo els meus dons en Aquell a qui els he tots oferts.

Quan s'ha fet vot d'obeir, és que no es fa a cada instant la pròpia voluntat tot sotmetent-la? Ella vol ser sotmesa; una captivitat voluntària, una servitut estimada i buscada, és una subjecció penosa o bé és la forma suprema de llibertat?

Quan un hom s'ha resolt a fer-se una llei de l'observança dels consells, quan un hom ha consagrat irrevocablement la seva vida al sacrifici, és que un hom queda desprovist i tornat a menys? És que un hom circula esquerp i capficat entremig del poble que gaudeix? L'experiència de cada dia ens demostra que precisament a casa d'aquests que no tenen res van els rics a cercar allò que els manca, i que l'alegria queda ben viva en els cors que s'han buidat de tota inquietud i que per tot van en recerca d'allò que és etern.

Senyor, contra totes les meves vacil·lacions i les meves pussillanimitats, proveïu-me del sant coratge de què féreu gràcia a la pecadora de l'Evangeli. No permeteu que les meves concupiscències em matin i que arrossegui aquí baix una ànima partida, espantada d'ésser vostra sens reserva. Que el disgust del gest avar em purifiqui i que jo no pugui suportar més al cap d'allà del braç aquesta mà que és clou quan cal donar i s'obre tota ampla quan ve l'hora de pendre — *ad dandum contracta*. — I si davant Vós jo poso la meua vida amb una donació que vull que sigui irrevocable, si jo faig alguna cosa més que el meu deure i si jo vaig més enllà del precepte, per a quedar segur del valor del meu acte i desfer-me de les reprovacions humanes, en tindrè prou amb saber que Vós heveu trobat bé el que la pobra dona trenqués de un sol cop el seu pot de perfum — *fracto alabastro*.

P. CHARLES (*Le prière de toutes les heures*, deuxième série, p. 1).

El bon Pastor

La Passió de Konnersreuth

PER R. RUCABADO

Comencem per dir que volem inscriure el nostre pensament dins el cercle magistral de l'Església, i que si en sortís, que sigui tallat. Acceptem per endavant la seva sentència definitiva, i queda retirat el nostre comentari si no s'hi ajusta.

Els antropòlegs diuen *estacions prehistòriques* de les troballes que són testimonis de cultures remotíssimes i sense dades escrites en la vida de la humanitat. La Providència disposa en els temps moderns, de supèrbia, crítica i materialisme triomfal, temps d'imperi orgullós de la ciència en les seves disciplines físiques i matemàtiques, temps de culte a la raó i a la natura, unes veritables *estacions sobrenaturals*, llocs on el sobrenatural apareix i s'estaciona, es deixa tocar i veure. Llocs on el sobrenatural s'hi queda i es deixa amidar i controlar i examinar per tots indrets. Els crítics el poden tocar, els agnòstics el poden sospesar, i el escéptics contemplar-lo de tort i de través. Una d'aquestes admirables *estacions sobrenaturals*, establerta i estacionada fa setanta tres anys, és Lourdes. Altra estació és Konnersreuth, a Baviera, i és impossible interessar-se pel món sobrenatural, i no sentir-se en commoció pels fets extraordinaris de què és subjecte la piadosa donzella Teresa Neumann, esdeveniments prodigiosos que no són ben bé nous a la història de la santedat, perquè en certa manera començaren amb Sant Francesc d'Assís, el primer portador miraculós dels sagrats estigmes, però que ara és possible contemplar i controlar amb tota parsimònia i amb el degut rigor. Podrà assenyalar època en la història del nostre sentiment religiós el viatge d'uns quants eclesiàstics catalans al pacífic llogarret de Baviera visitat per aquelles manifestacions sobrenaturals, viatge testificat pels patètics articles del Dr. Manuel Trens, catedràtic al Seminari de Barcelona, publicats a *Vida Cristiana*, i parcialment reproduïts a la nostra revista (I).

— Tenim la impressió de què es tracta d'un cas de sinceritat, positivament sobrenatural — així parlen els testimonis. La seva relació, verbal i escrita, commou profundament. “Hem vist — escriu el doctor Trens — la Passió mística de Konnersreuth. La Passió en mans de Déu. Sense escenografia, sense chor, sense text [els viatgers acabaven d'assistir a la passió artística d'Oberammergau], com l'estranya cançó del bard en contacte amb una melodia eterna i insepulta. Una Passió que va per dins i els efectes van pel defora. Al revés de les altres Passions que van pel defora i els efectes es perden dins la sensibilitat i emoció dels espectadors.” Aquella Passió mística que sotraqueja cada divendres de l'any amb cruenta escena presenciada per nombrosa multitud, la vileta alemanya, sotraqueja el món catòlic i cristià, i és impossible no sentir-se atret per aquesta gran commoció miraculosa.

La Passió de Crist es va continuant, diuen els autors místics, en el Sant Sacrifici de la Missa; en les persecucions incessants de la seva Església; en els martiris dels sants i dels missioners; pels ultratges, negacions i blasfèmies dels increients i els im-

piadosos; pels innombrables pecats del homes. Es va perpetuant la Seva Passió fins que arvingui el Seu Regne. “Per això deia l'Apòstol Sant Pau — escriu el Dr. Torras i Bages (2) — que la Passió de Jesucrist havia de completar-la en els seus membres: i fins en aquest sentit místic, però real, podem dir que la Passió de Jesús no s'acabarà fins a la fi del món, fins aquell dia en què Sant Joan, com diu en el seu Apocalipsis, oí aquelles paraules: *Ja no hi haurà més temps*; i som ja a l'eternitat.” Si es perpetuen els divins sofriments en els suplicis dels sants, ¿què té d'estrany que vulgui ara la Seva omnipotent misericòrdia manifestar-nos en una forma plàstica i sensible els Seus agudíssims dolors, escolint una criatura seva per a ésser portadora i testimoni dels patiments terribilíssims de la Seva Persona turmentada?

Cap visió és tan colpidora i trista com la de la innocència patint. Constaten els espectadors de Konnersreuth la perfecta normalitat, la sanitat tranquil·la, la senzillesa i serenitat de la víctima escollida, Teresa Neumann, en qui no hi ha ombra de teatralitat ni de patologia. Més trasbalsador resulta, doncs, per contrast, el seu turment.

És refinat aquest dolor de la inculpabilitat torturada, quan els fills paguen pels pares, quan Canaan, maleït, rep l'anatema merescut pel seu pare Cam; quan Abel, l'innocent, és la primera conseqüència sagnant del pecat d'Adam, fill que havia heretat ja el fruit de la caiguda. Però quan el just, l'innocent, pateix sense pecat en ell ni en els seus pares, aquesta tragèdia serveix per a representar la Passió del Gran Just, del Gran Innocent sobre la terra: la Passió del Senyor.

Per això podem veure aquí una manifestació més plàstica i més vivent que totes les escenes plegades i totes les “Passions” teatrals, àdhuc les bones. Lliçó útil a tots els pobles i en tots els temps, però d'una manera especial en el nostre. En el temps dels agnòstics i de l’“alta crítica”, de la impietat literària i l'ateisme de redacció i de penya, del materialisme històric i universal, el socialisme dilettant i l'evolucionisme universitari, de la irreligió mobilitzada dels sindicats i l'anticristianisme forçat dels soviets.

La Passió del Senyor és el gran experiment que ha passat la humanitat, que ha capgirat la història. És el fet testimonial de l'empelt sobrenatural en la humanitat. El fet transcendental que al bell mig dels segles testifica la Redempció del llinatge humà, mitjançant el Preu august de la Sang divina. Davant d'aquest fet culminant i colossal que, en esguardar-lo destrueix totes les filosofies i tots els sofismes i totes les vanitats científiques i totes les utopies socials, l'actitud freqüent dels homes de càtedra, de penya i d'ateneu, consisteix en no mirar-lo; consisteix a cercar la veritat per dins dels pous i dels avencs i de les coves prehistòriques, girant l'esquena i apartant els ulls de l'esdeveniment veritable que illumina i commou la terra i el Cel.

Per això és sens dubte oportuna aquesta repre-

sentació vivent de la Passió damunt d'aquesta jove-
neta de Konnersreuth, que resumeix totes les ca-
racterístiques d'un estupend miracle. Viu ja fa al-
guns anys sense menjar res, essent-li la Sagrada
Hòstia quotidiana l'únic aliment. Moltes de les seves
comunions són positivament miraculoses, desapareix-
ent instantàniament la Sagrada Forma al punt d'en-
trar a la seva boca, com ha pogut testificar el pro-
testant Gerlich. Té les mans i els peus segellats per
inexplicables estigmes que sagnen per la Setmana
Santa. I tots els divendres de l'any, salvades algunes
excepcions litúrgiques, és objecte de les visions ex-
tàtiques amb copiosos vessaments de sang (amb conse-
qüent pèrdua de pes en el seu cos, pes que recobra
inexplicablement després de l'èxtasi, sense alimen-
tar-se en cap manera), amb gestos, paraules i estre-
mituds que fan comprendre que assisteix ella en es-
perit a les escenes grandioses i terribles del Drama
del Calvari, en els dolors físics del qual ella tan vi-
siblement participa. I tots aquests fets es desenrot-
llen i són vistos i tocats per milers i milers de per-
sones, no sols catòliques, sinó també d'altres con-
fessions, laics i eclesiàstics, metges, catedràtics, pe-
riodistes, gent de tots els estaments i de totes les
nacions; fets que es desenrotllen sota la rigorosa in-
tervenció i vigilància de les autoritats eclesiàstiques,
i en els quals fins ara res no s'ha observat que no
fos altament edificant i piados.

Hem vist les colpidores fotografies de la multi-
tud fent cua a la porta de l'humil sastre de Kon-
nersreuth per a contemplar l'escena de la passió ex-
tática de Teresa Neumann. Abans d'ésser exigit el
permís del Bisbe de la diòcesi de Ratisbona, hi feien
cap gentades imposants. Després d'exigir-se l'auto-
rització episcopal, els grups de visitants, més res-
tringits, constitueixen, però, una peregrinació inces-
sant per a la qual no donen l'abast els mitjans d'hos-
tatge d'aquell petit poblet bavarès. Les multituds
de Konnersreuth, com les multituds de Lourdes, pro-
clamen la constatació del fet sobrenatural.

És el miracle fet visible i controlat. El miracle re-
gistrat, permanent, fixe, sospesat, llargament obser-
vable, que demanaven els escèptics. És l'estació so-
brenatural plantada al mig d'Europa. Lloc on la na-
tura no s'explica a sí mateixa, i es rendeix i doblega
sota l'imperi d'una acció misteriosa que no pot ésser
més que celestial.

Vet aquí una matèria de grans meditacions, es-
pecialment en Setmana Santa. Res no s'ha vist a
Konnersreuth, els visitants insisteixen, que no si-
gui sincerament edificant. Ultra el triomf social,
per dir-ho així, del miracle, cal aprofitar la lliçó
restauradora que sens dubte Jesús ens vol donar per
aquest mitjà, que porta l'esgarripança del veure so-
frir un innocent. Que l'espectacle de Teresa Neu-
mann ens vivifiqui la gran esgarripança del veure
sofrir Jesús, l'Innocent, del veure sofrir d'una ma-
nera tan terrible el Pur i el Sant, vergassejat, es-
carnit, crucificat, per amor nostre i per causa dels
nostres insistents, impenitents pecats.

Vet aquí les paraules mateixes d'un dels que han
pogut contemplar aquestes escenes de Konnersreuth,
testimonis que bé poden comparar-se amb els nom-
brosos qui pogueren contemplar freqüentment els èx-
tasis de Bernardeta Soubirous durant les aparicions
de Lourdes, somrients aquelles, tràgiques aquestes,
acolorides aquelles de la blavor de la Immaculada
Concepció, aquestes de la vermellor de la sang de

Crist, però convergint unes i altres a una mateixa
eficàcia pràctica: "Penitència, penitència"..

Escolteu, doncs, la conclusió del trasbalsat visi-
sant, a la sortida. "No fou cosa fàcil posar-nos en la
direcció i rapidesa de les coses del món exterior,
amb els nostres ulls travessats amb un enlluerna-
ment de sang tendra que ens ratllava la visió de les
coses. Els primers dies després de la visita aque-
lles ditades de sang eren encara fortament obsessio-
nants i flamejaven damunt les coses més indiferents.
*Talment semblava que nosaltres en fóssim culpa-
bles*" (3).

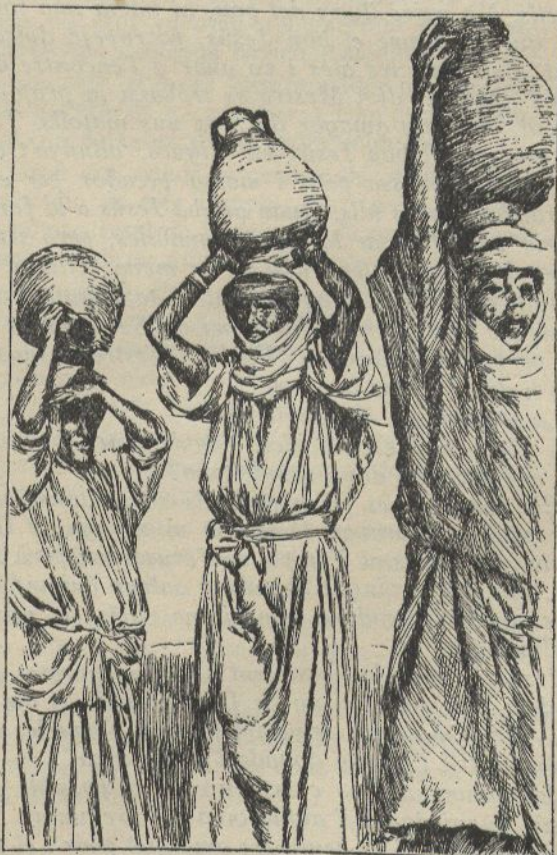
Aquesta és, sens dubte, la gran lliçó dels fets sobre-
naturals de Konnersreuth. Retornar-nos la conscièn-
cia de la passió terrible que les nostres culpes infligeixen a Jesús, i excitar-nos a tots a la purificació,
a la reparació, a la gratitud pel Seu infinit, dolorós,
dolorosíssim Sacrifici.

(1) *Vida Cristiana*, núms. 144, 145 i 146 (1930 i 1931).
CATALUNYA SOCIAL, núm. extraordinari, gener 1931.

(2) *Lo Sant Sacrifici*. Carta Pastoral (1912).

(3) Dr. Trens. *Vida Cristiana*. Núm. 146, p. 115.

NOTA. — A l'article de la setmana passada, l'omissió
d'una coma en un lloc on era absolutament precisa feia di-
ficultosa la comprensió d'un text que explicàvem, del doc-
tor Torras i Bages. "Per a aquest treball d'ajudar els ho-
mes els dóna, [la Providència] a més dels àngels auxiliars,
— la raó vicària de Déu..." Havia de quedar grafat així:
la raó, vicària de Déu. "Els donà la raó, vicària de Déu.
com diu el venerable Pare Lluís de la Puente, per a que
els guiés, etc." Així diu exactament el text alludit de la
pastoral *De la Ciutat de Déu i l'Evangeli de la Pau*.

Dones de Samària

La font d'aigua viva

PER J. CIVERA I SORMANI

Deixeu-me contar un somni. De vegades és tan afrosa la realitat, que l'ànima sent una gran delectança quan es troba submergida dintre la llum blava del somni.

Després de fer una llarga caminada, he arribat a la font de Jacob. M'havien dit que Jesús passaria per aquell indret. Mentre caminava girava el cap enrera, amb el desig de veure enllà d'enllà la resplendor de Jesús. Els camins eren solitaris. Em vaig aturar prop de la font de Jacob i l'aigua brillava com un cristall dintre la terra. Estava assegat i no podia poar-la. No podent aconseguir que un rajolí d'aigua clara em caigués damunt els llavis sedents, em vaig ajeure prop de la font. L'herba era humida i flonja. Els ocells s'aturaven damunt les branques dels arbres i tornaven a pendre el vol fent una gran xiscladissa.

Per aquest indret, em vaig dir, un dia va passar Jacob, el patriarca de les dotze tribus d'Israel, amb la seva família i nombrosos ramats. Amb l'aigua d'aquest pou deuria abeurar les ovelles blanques, i els cabrits àgils i els bous enormes i feixucs. La llana de les ovelles blanquejaria damunt la verdor de l'herba.

Mentre això pensava, heus ací, que veig una resplendor enllà dels camins. Era Jesús, que s'acostava. La seva túnica refulgia com un cel asserenat. Feia un sol molt resplendent, però els arbres es vinclaven per ombrejar-lo. El seguia un vol d'ocells. No gaire lluny del pou, hi havia una tórtora que en veure el bon Jesús, parrupejà dolçament. Estengué les ales i va anar a l'encontre de Jesús. Quan el diví Mestre es trobava ja prop de la font, em vaig amagar darrera uns matolls. Tenia por que el bon Jesús em digués: allunya't de mi, que ets massa petit i massa pecador per esguardar els meus ulls. Quan arribà Jesús a la font, hauria volgut besar les seves sandàlies, però vaig romandre ocult, avergonyit de la meua petitesa.

Jesús panteixava lleugerament. Estava fatigat del camí. De sobte arriba una dona de Samaria. A la mà portava una àmfora. El diví Mestre l'esguarda i li diu: "Dóna'm beure".

La samaritana respon:

— Com vós, essent jueu, em demaneu beure a mí, qui sóc una dona samaritana?

Els jueus no es feien amb els samaritans, perquè aquests adoraven Déu a la muntanya de Garizim i els jueus al Temple de Jerusalem; però Jesús, que havia vingut al món a salvar ànimes, va voler que la pecadora samaritana obrís els ulls a la llum.

Jesús l'esguarda novament i li diu aquestes paraules: "Si sabies el do de Déu i qui és el qui et diu: Dóna'm beure, segurament tu li n'hauries demanat i Ell t'hauria donada l'aigua viva".

La samaritana no comprèn com és possible que Jesús pugui donar-li aigua viva i li pregunta:

— Senyor, si no tenni res amb què poar i el pou és profund, com podeu obtenir aigua viva? Sou vós, tal vegada, major que el nostre pare Jacob,

qui ens donà el pou i en va beure ell i els seus fills i els seus ramats?

Amb una gran emoció escoltava aquesta conversa. La tórtora seguia parrupejant prop de la font. Jesús respongué:

— Qui beu d'aquesta aigua tornarà a tenir set; però qui beurà de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set; sinó que l'aigua que jo li donaré li serà feta en ell una font d'aigua que saltarà fins a la vida eterna.

La samaritana no va comprendre que la font d'aigua viva de la qual li parlava Jesús, era la gràcia santificant, i exclamà:

Senyor, doneu-me aquesta aigua, per tal que no tingui més set, ni hagi de venir aquí a poar.

Jesús li féu comprendre la vida desordenada que portava i llavors ella digué: veig que vós sou un profeta.

En arribar, els deixebles, deixà l'àmfora i se'n anà a la ciutat, i va dir a la gent: "Veniu i veureu un home qui m'ha dit tot el que jo he fet. És Ell tal vegada el Crist?"

Els deixebles es posaren a l'entorn de Jesús i li digueren: "Mestre, mengem". El sol havia posat un polsim d'or damunt el cim de les muntanyes.

Veient els deixebles, em vaig atrevir a abandonar l'amagatall. Jesús seia arrecerat al pou. Els ulls li brillaven com dos estels i la seva testa era nimbada de llum.

Senyor, li vaig dir porugament:

— Estic assegat. Voldrieu donar-me un rajolí de l'aigua que suara oferieu a la samaritana? Oh! Jesús, si mai més no tingués set! Lleveu-me, Senyor, la càrrega feixuga d'aquest cos fet d'argila i doneu al meu esperit unes ales ben amples perquè pugui allunyar-se de les impureses de la vida.

Em vaig agenollar davant de Jesús; i vaig sentir una frescor pit avall com si hagués penetrat dintre meu un rajolí d'aigua de les fonts que somiquen dins la quietud de les muntanyes.

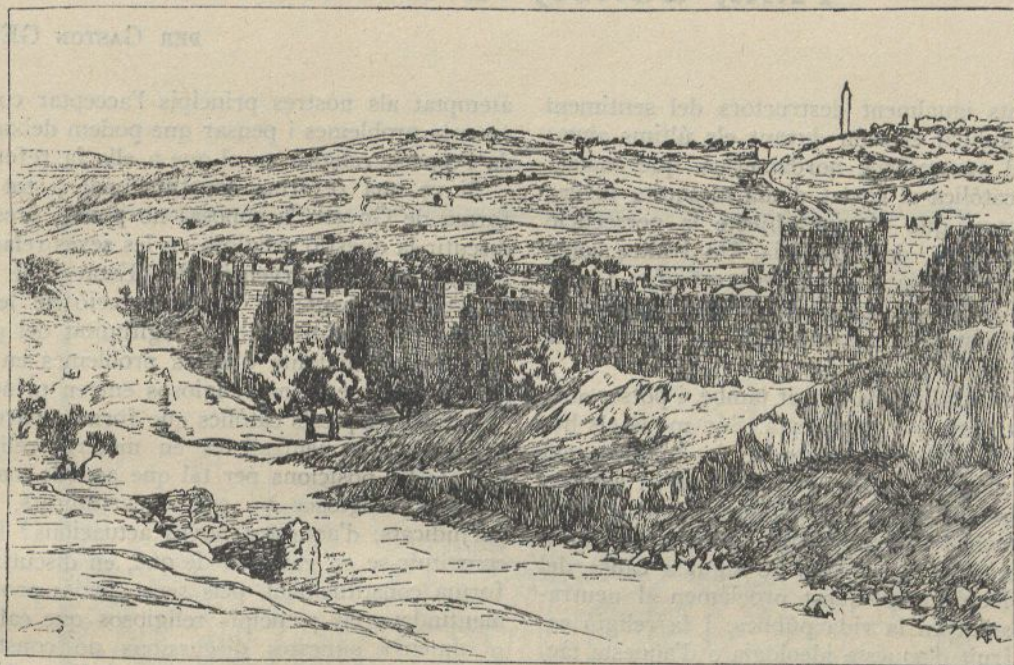
Un poc més enllà de la font de Jacob, hi havia un estol d'homes que apropiaven els llavis a un doll d'aigua tèrbola que brollava de la terra. Altres allargaven el braç i abastaven els fruits d'un arbre molt esponerós. Aquests fruits que brillaven com l'or que hi havia al cim de les muntanyes, no apaivagaven la fam d'aquells que se'ls menjaven. Dintre no hi havia sinó una mica de cendra.

Senyor! vaig exclamar: si vós oferiu als que tenen set una font d'aigua que saltarà fins a la vida eterna, per què aquests homes beuen aigua tèrbola? Com és possible que els plagui xipollejar dins el llot i el fang, si la vostra aigua és clara i transparent com un cristall?

Jesús es va alçar i els deixebles es col·locaren darrera d'Ell. Esguardà tristament els homes que seguien xipollejant dins el llot i es va allunyar d'aquell indret.

En veure plorar Jesús, es van esberlar les pedres del pou de Jacob i la tórtora que parrupejava es va amagar dins el fullatge dels arbres.

Pels porticons de la finestra de la meua cambra va penetrar un rajolí de llum i sobtadament vaig obrir els ulls. Hauria dit que sota la meua finestra hi havia un jardí. L'aire era embaumat de perfum de roses...

Jerusalem

PER MIQUEL COSTA I LLOBERA

Damunt la grisor del pedregar se sent atreta la vista i el cor hi vola saludant: vet aquí la ciutat santa, la Regina dels misteris...

Es la Salem de Melquisedec, qui ja hi féu ofrena de pa i vi més de vint segles abans de la Cena: és la Jebús de Josué: la Sion excelsa de David.

La terra on es sosté sembla excruixida de prodigis: el cel que la cobreix sembla congelat de visions.

Seu la gran viuda de Judà en la quietud de son dol: seu damunt les muntanyes santes, que són clapers de sepulcres.

Guaita amb l'estupor de la vellesa i de la servitud; guaita les tres valls obertes com a fosses a ses mateixes plantes.

A l'orient Josafat, a migjorn Gehenna, i Gihom a ponent. No sap quina de les tres valls és més trista i desolada.

Cap al nord no té vall funesta, però hi té més funestes recordances: per aquella banda sempre sos adversaris l'han ferida i presa.

Jerusalem! Niu de pau t'anomenaren, i ets la gran víctima de la guerra: tretze vegades envaïda, tres voltes del tot arrasada.

Ta destinació fou atènyer el sublim dels extrems: santedat i abominació, excelsitud i oprobí, ciutat de Déu i deïcida!

Han plantat sobre el teu cap les benediccions supremes; i les grans malediccions es són encarnissades en tu com aus de presa insaciables.

La glòria de Jehovà et prengué per estatge: la venjança del cel t'ha posada per mostra.

Un temps l'Exterminador et custodiava amb l'espasa invisible: na nit deixà estesos a tos peus els cent vuitanta mil guerrers de Sennacherib que l'endemà havien d'assaltar-te.

Mes, ai!, el propi Exterminador un altre dia atirà la fúria de tos enemics; i, com estava anunciat, no deixaren de tu pedra sobre pedra.

Gran era estada la pompa de víctimes a la dedicació de ton Temple; però més gran fou la pompa feral de la darrera Pasqua, quan caigueres amb un milió de víctimes humanes.

Oh! ciutat de la glòria i del terror! ta sort només pot explicar-se pel Calvari: l'Arca vera de ta santificació és aqueix Sepulcre on fou vençuda la mort.

Hereus dels qui vingueren de l'Occident a rescatar aqueix sepulcre, venim de lluny a visitar-te: a respirar ton misteri de santedat i d'horror, oh ciutat única!

L'ombra de tos carrerons oprimeix, ta llatzeria acluca; però tos records tenen un prestigi que et rendeix les ànimes.

El pelegrí que et contempla no frisa de tornar-se'n, i diu: "Venturós qui t'ha visitada, oh trista Jerusalem!"

El qui se'n va et deixa amb recança i sent al cor l'expressió del salmista: "Si de tu m'he d'oblidar, Jerusalem, sia dada a l'oblit la meua mà dreta!"

Així, doncs, tu ets Rei?

PER GASTON GERARD

Dos corrents igualment destructors del sentiment religiós han inundat el món durant els últims anys: el corrent del neutralisme nordamericà, que basteix una església catòlica al costat d'una mesquita jueva; i el corrent rus, que té per objecte la persecució franca, anti-humana, de l'Església. Un i altre conspiren igualment contra el sentiment religiós; i un i altre cerquen el mateix resultat (una, pràcticament; altra, ideològicament): el neutralisme religiós en la vida pública.

El corrent neutralista ha entrat també, i potser amb pas de gegant, dins la nostra terra. Són molts els homes que avui no volen considerar el fet religiós com a element de separació entre els ciutadans; i exalcen afers patriòtics, artístics, polítics, etc., per a dividir els homes, i troben bé i admirable aquestes divisions. Tot mentre la diferenciació no ho sigui a causa del fet religiós. Respecte d'aquest proclamen el neutralisme més absolut en la vida pública. I la religió esdevé, com a fruit d'aquesta ideologia o d'aquesta tàctica, afer merament privat, individual, de cadascú.

Durarà molt aquesta posició equívoca en què moltes agrupacions polítiques apareixen col·locades? Mancarà molt de temps fins a aconseguir que el fet religiós faci prevaler els seus furs dins la vida pública i obri esquerdes en els partits que avui procuren allunyar-lo?

No, indubtablement. Volguem-ho o no ho volguem, sempre el fet religiós serà el primer dins de la vida social. I els períodes durant els quals aquest fet resti un xic esmorteït i allunyat constituïran interinitats que no poden significar res en la vida dels pobles.

Però això no vol dir que aquests períodes no deixin un fort rastre d'indiferència i de neutralisme. Rastre al qual de cap manera podem contribuir els catòlics si restem fidels a la nostra doctrina.

* * *

Avui és cosa admesa arreu el fet religiós, precisament en nom de la llibertat de què acostumen a blasmar els qui majorment el persegueixen. Però en quant sortiu de l'esfera individual i voleu tractar d'aquest afer en la política, en l'art, en la vida pública, de seguida els homes cultes de darrera hora us blasmen i us inviten a servir aquestes qüestions per a la vostra vida privada, individual, familiar a tot estirar.

A Catalunya hem passat un període molt dilatat deixant el tema religiós en segon terme. La urgència del problema català ha aconsellat no plantejar qüestions que podien dividir els catalans. I, per altra banda, tots teníem el convenciment de què el dedicar el nostre esforç a desenterrar les tradicions i la substància social de la terra catalana tant valia com treballar per avalorar l'espiritualitat religiosa nostrada, ja que gràcies a Déu la nostra civilització és passada amb el llevat cristià!

Però ara que l'esperit català està ben arrelat; ara que la nostra cultura catalana constitueix el comú denominador entre els catalans, altres problemes han entrat en el món de les nostres discussions: problemes de forma de Govern, de llibertats polítiques, d'ensenyament, etc.; i és clar que constituïria un fort

atemptat als nostres principis l'acceptar com a vius aquests problemes i pensar que podem deixar de banda l'esperit religiós en el que a ells fa referència.

Si ve una reforma constitucional (i tot canvi de forma de Govern la suposa) no podem prescindir de discutir la qüestió religiosa en les seves relacions amb l'Estat: ni la intervenció de l'Estat i de l'Església en l'ensenyament; ni l'estructuració de les nostres institucions culturals; ni la legitimitat del pressupost del clergat; ni tants d'altres problemes en què l'esperit i els interessos religiosos entren principalment.

I llavors aquests catòlics que formen part dels partits fins avui neutralistes en matèria religiosa han pres ja les posicions per tal que aquells mateixos interessos religiosos no surtin perjudicats, fortament perjudicats, d'aquestes noves actuacions? Poden ells constituir-se en garantia de què, en discutir-se la reforma constitucional, pels seus partits provocada, es mantindran els principis religiosos que cal mantenir o almenys aquestes discussions no constituïran el catolicisme en pitjor situació que l'actual?

És evident que per a cap catòlic no pot ésser la religió negoci merament individual. El proclamar-ho així tant valdria com allunyar la religió dels pobles i afirmar que la veritat, necessària per als individus, no és necessària per als pobles.

És clar que se'ns podria argumentar dient que si la influència religiosa és forta socialment parlant, aquesta mateixa força es manifestarà en l'estructuració política dels Estats. Però, llavors, ¿no tenim els catòlics, com a catòlics, el deure de procurar que els camins perquè aquella força social es manifesti dins les institucions polítiques que es trobin ben desembrassats o almenys no obstaculitzats en mèrits dels nostres propis actes com a ciutadans o com a polítics?

Cal considerar que si així no fos la nostra responsabilitat davant de Déu i davant de la història seria terrible, fortament terrible.

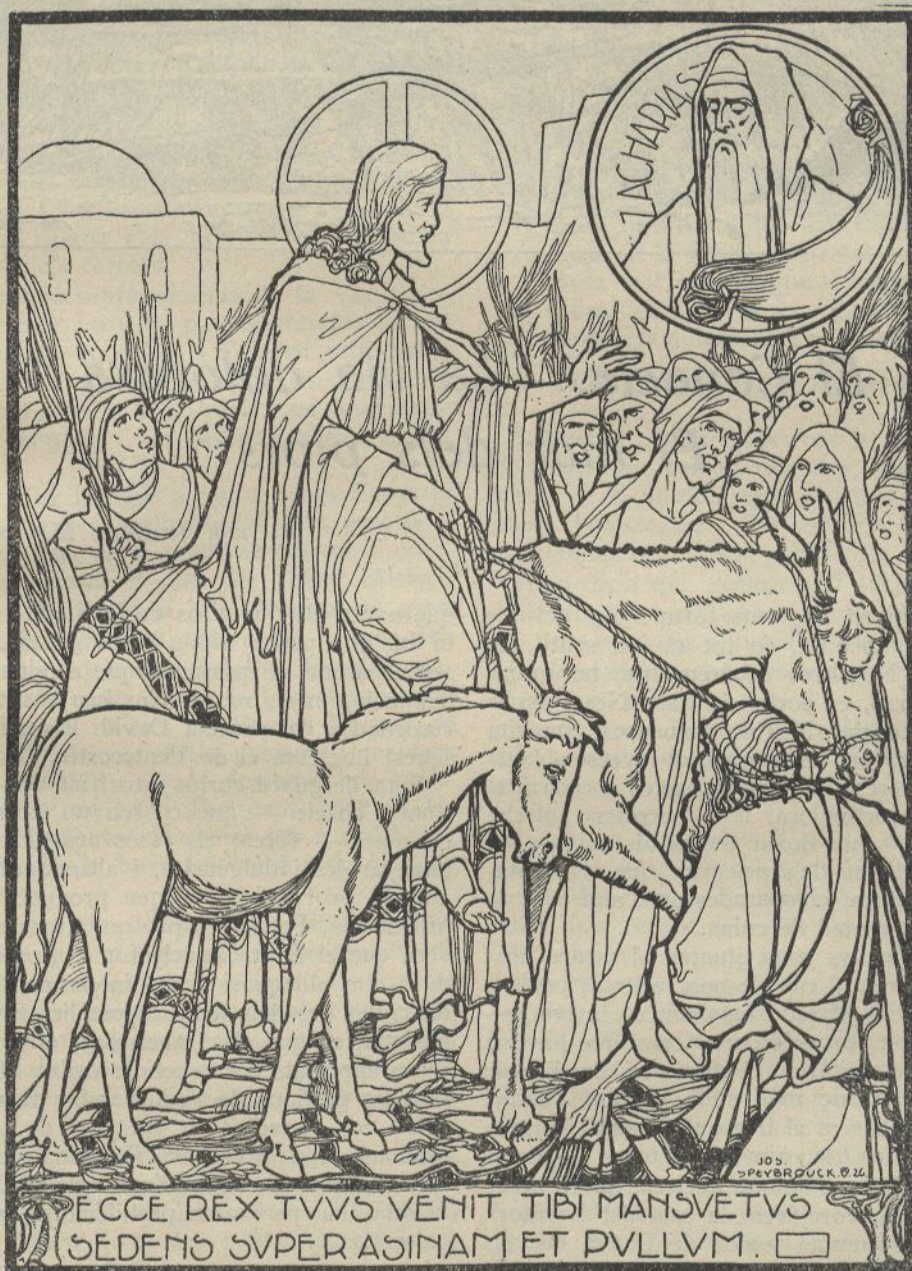
* * *

Fa pocs anys que en contra d'aquest neutralisme anorreador de tot sentiment religiós el Sant Pare va instituir, simbòlicament, la festa de Crist Rei.

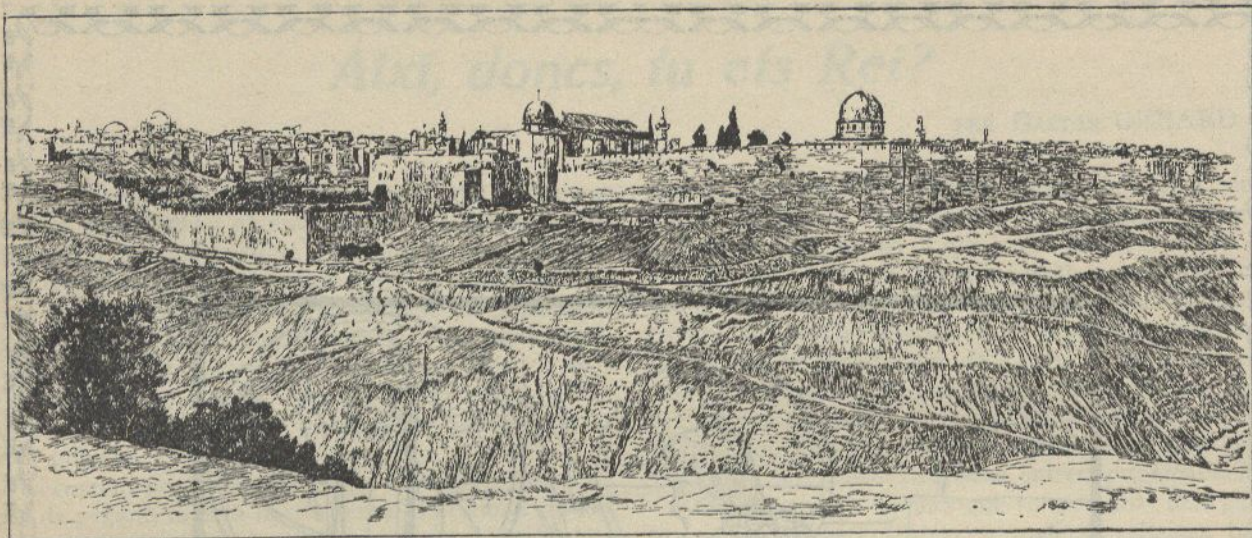
I cada any, durant aquests dies sants, tan estimats pel nostre poble, tan venerats, tan amarats de pietat i de poesia mística, en les nostres esglésies ressona fortament, a gran veu, aquella resposta de Jesús davant Pilat, que potser no meditem prou bé: "Li digué Pilat: Així, doncs, Tu ets Rei? Respongué Jesús: Tu ho dius: só Rei. Jo per això he nascut i per això he vingut al món, per donar testimoni de la veritat: tot aquell qui ve de la veritat escolta la meua paraula. — Li diu Pilat: ¿Què és la veritat?"

Heus aquí l'afirmació solemne feta pel mateix Jesús: Sóc Rei. I el Rei ho és dels individus, dels pobles, dels Estats.

I quan aquesta reialesa, quan aquest regnat és negat, aviat es fa cap a la fórmula neutralista més categòrica que han sentit els segles: la del mateix Pilat en dir: Què és la veritat?

Hosanna al Fill de David

El Cenacle. - La via dolorosa

El mur dels plors

PER JOAQUIM M.^a DE NADAL

Els qui no coneixen els vents formidables del desert no poden comprendre, en tot el seu sentit, la paraula "vent". Nosaltres sabèrem ben bé quina cosa era, aquell matí, en sortir de Casa Nova per a dirigir-nos al Cenacle. Núvols immensos, atapeïts de sorra i de pols, que feien gronxar inversemblantment xiprers, oliveres i palmes, passaven a cada instant a velocitat vertiginosa, i se succeïen gairebé sense interrupció, sense donar temps als arbres per a redreçar-se. Deia un dels pelegrins que les ventades de la nostra terra, comparades amb aquelles, no eren més que un ventall de cuina.

Alguns del companys romangueren al nostre hostatge o hi retornaren al cap de poca estona; però el major nombre d'ells afrontà resoltament la tempestat eòlica, i tots plegats reférem el camí que havíem seguit el jorn que visitàrem el convent i Basílica de la Dormició, i, un xic més enllà, davant l'edifici de Bebi Daud, trobàrem el lloc que ocupava l'antiga Basílica del Cenacle: "la primera de totes les esglésies del món, "Mater omnium Ecclesiarum".

Passada la porta, vorejàrem la sala del Lavatori, on es troba la presumpta tomba de David, que els jueus visitaven feia dos dies. La veiérem a través de les reixes, puix que no està permesa l'entrada als cristians. Un petit passadís, que acabava amb una escala, ens conduí a una mena de placeta formant terrassa, on s'obre la porta del Cenacle pròpiament dit, una porta molt senzilla on ens esperava el guardià de l'edifici.

La sala on entràrem és una gran peça d'uns 14 metres per 9, dividida en dues petites naus per unes grosses columnes que sostenen arcs ogivals, i que rep la llum de la terrassa, que li serveix d'ingrés, per tres grans finestres, igualment d'ogiva, obra del segle XIV.

A un dels angles hi ha una escala de 21 graons.

que uneix els dos pisos de l'edifici, i, al seu davant hi ha una petita escala de 8 graons, senzillíssima, sense barana, ni passamà, que condueix a una altra habitació, on els musulmans han bastit un túmul, en recordança del profeta David. Els cristians veneren aquest lloc com el de Pentecostès.

Sota l'esguard curiós i malfiat dels guardians del Sant Cenacle — que cobren un dret d'entrada als cristians — férem els resos acostumats, per tal de guanyar les indulgències, i abandonàrem aquell lloc amb la profunda pena que produeix la continuada profanació. Pena més profunda, encara, si es considera que el Sant Cenacle fou el primer temple cristià i que allí quasi sense interrupció, se celebraren els cultes des dels temps apostòlics fins a mitjan segle XVI, en què els franciscans, que en tenien cura, foren expulsats per repetides ordres del Soldà, malgrat les gestions de l'ambaixador francès.

Un cop convertit en mesquita de David pels musulmans, fou prohibida l'entrada dels cristians, i sols fa una mica més d'un segle que és tolerada, a la sala alta, però amb prohibició de practicar-hi cap culte.

* * *

Quan, a la tarda, sortírem en direcció a la porta de Sant Esteve, per tal d'anar a seguir la Via Dolorosa, amb el solemne Via Crucis que se celebra a Jerusalem tots els divendres, el vent havia disminuït bon xic, però el cel estava negre de núvols, i, de tant en tant, queia alguna gota de pluja.

En girar cap a la dreta, vers l'antic emplaçament de la Torre Antònia, el gotellam plujós augmentà i haguérem d'apressar el pas per a trobar soplug abans que caigués damunt nostre tota l'aigua que amenaçava.

Una observació ens causà, en aquells moments,

gran sorpresa: les gotes d'aigua deixaven, damunt els vestits, unes taques fosques que aviat els cobrien. Era la pluja de fang.

Un moment semblà que el cel volgué asserenar-se, i arribàrem al lloc de l'antic Pretori, on esperaven tots els qui devien formar part del Sant Via Crucis.

I es formà la processó, en la qual, àdhuc els pelegrins, figuraven la comunitat franciscana, representants d'altres comunitats catòliques i nois i noies de col·legis de diverses cases religioses.

Els pelegrins portàvem, per torn rigorós — establert per un previ sorteig celebrat a Casa Nova, abans de sortir, i que concedí el primer lloc al més vell dels pelegrins que féu, en aquell viatge, la seva setena visita als Sants Llocs — la creu, una creu molt pesant, sobre llurs espatlles. Un pare franciscà resava en italià, les oracions pròpies d'aquella devoció corprenedora i tot l'acompanyament s'agenollava a terra malgrat l'aigua i la brutícia que hi havia sobre les lloses dels carrers.

Oh! la impressió profundíssima de la Via Dolorosa de Jerusalem!... a cada pas es presenta un record, un sentiment, un dolor, i l'esperit està continuament suspens, i els ulls entelats, en veure els llocs del primer i suprem Via Crucis, que deixà marcadetes, amb la sang de Crist, les pedres que trepitjàvem.

La pluja de fang tornava a caure, damunt nostre, i la ruta que recorriem era quasi solitària, però nosaltres la veïem plena de la multitud curiosa i cega, alhora, que l'emplenava el jorn del Tràgic Misteri, i, en veure els braços de la creu dominar el grup de la processó, hom cercava, sota d'ells, la testa Divina plena de sang i coronada d'espines, els ulls amoratats per la Passió redemptora, la boca febrosenca, eixuta pels turments inicials del Cruent Miracle, el cos retut pels sofriments passats, presents i venidors de tota la humanitat, i els peus descalços que caminaven cap al propi martiri i d'on molt aviat brollarien unes deus lluminoses de robins per a satisfer el preu de redempció de totes les races i de tots els pobles de la terra.

I la pluja de fang anava caient... L'aigua recollia tota la pols i tota la sorra que trobava en els núvols, entre el cel i la terra, i l'engegava, pastada, damunt nostre; els vestits n'estaven amarats; els caps clarejaven i brillaven sota l'aiguat espès; però ningú no en feia cabal, i homes i dones s'agenollaven sobre l'aigua i el fang, en cada Estació de la Via Dolorosa.

Molts Cirineus voluntaris ajudaven als qui duïen la creu pesant, damunt les espatlles — segons la cristiana i piadosa tradició de Jerusalem — i l'obsessió del lloc feia oblidar totes les petites contrarietats del moment.

Després parà de ploure i els carrers s'animaren i el dragomà, que ens precedia, havia d'obrir pas, entre la multitud indiferent que els omplia.

De vegades, algunes dones piadoses s'agenollaven al pas de la processó i la seva devoció, en mig de la pública indiferència, ens feia recordar el plor d'aquelles dones que sortiren al pas de Jesús: "No ploreu per mi, filles de Jerusalem; ploreu per vosaltres i pels vostres fills."

Arribàrem al Calvari i al Sant Sepulcre, i altra volta la Creu s'aixecà damunt la Muntanya..., però fou la pietat qui va enlairar-la. Les nostres pelegrines volgueren portar-la, i prenent-la entre totes, do-

naren tres tombs al voltant de la tomba de Crist.

En sortir del gran Santuari tothom callava: les impressions rebudes pesaven damunt del nostre esperit i ningú no volia distreure's d'aquella tristor dolça que sentíem, en la qual la rememoració del Deïdici dominava l'esperança suavisima de la Resurrecció.

* * *

Els jueus ploraven vora la muralla...

Feia unes quantes hores que ploràvem nosaltres per la mort del Déu que ells desconegueren i sacrificaren. Ells ploraven també; mes, no per haver-lo desconegut i crucificat, sinó:

"A causa del nostre palau que s'és enderrocat!

A causa del temple destruït!

A causa dels murs que han caigut!

A causa de la nostra Majestat que és passada!

A causa dels nostres grans homes que són morts!

A causa dels nostres sacerdots que han claudicat!

A causa dels nostres reis que els han menyspreat!...

Nosaltres seiem solitaris i plorem!..."

I seuen i ploren al peu de la gran muralla, amb plors estrafets i udols estranys, i donen cops de cap contra de la muralla amb repetida i ordenada insistència d'autòmats i llur cridòria se sent de lluny, augmentant la tragèdia perdurable de llur misèria.

Hom diria que gemeguen i criden per aplegar el poble dispers — el poble que no s'aplegarà mai perquè una sentència divina l'ha desfet per a sempre — i fer-lo testimoni del menyspreu dels seus reis, de la claudicació dels seus sacerdots, de la mort dels seus grans homes, de la seva majestat passada, de sos murs caiguts, de son temple destruït, de son palau enderrocat...

Uns rètols, escrits en diverses llengües, inviten els visitants a guardar el major respecte dintre d'aquell lloc. Recomanació molt justificada, car, segons sembla, les rares extremituds dels jueus, vora les muralles, han causat, a voltes, la hilaritat dels turistes i dels curiosos, donant marge a conflictes que haurien pogut esdevenir força greus.

Certament, el gest, les actituds, el to, l'automatisme d'aquell ritus extraordinari, produeix, de sobte, una impressió que inclina l'esperit a la ironia i a la burla. Però, quan un hom pensa que aquells homes són els representants característics d'un poble desaparegut fa segles, com a unitat nacional, fugitiu pel món, desfet i trossejat, víctima de totes les persecucions i de totes les injúries; quan hom pensa que aquells ploradors i ploradores són l'encarnació del càstig Diví sobre un poble que fou el seu poble, els descendents d'una raça cega i sorda que veié els miracles i no els cregué; que sentí les profecies i no volgué escoltar-les; que va viure en contacte amb el sobrenatural i s'arrapà a la terra; que desconegué l'Home-Déu que se li apareixia en la plenitud dels temps, amb l'aureola divinitzadora de les profecies complertes; quan un hom pensa en el flagell de la maledicció que pesa durament sobre aquell poble jueu, cec i sord, ara com fa vint segles, que no plora els seus errors ni el seu Crim, sinó la seva perduda grandesa, els seus plors prenen una força tràgica i l'esperit tremola davant d'aqueixa singular tragèdia que sembla no ha de tenir redempció.

Hosanna Filii David!

La descripció evangèlica de l'entrada triomfal de Crist a Jerusalem, és tan fresca i colpidora avui com vint segles enrera, i la lliçó d'aquell acte en què l'*Hosanna* apoteòsic omplia la ciutat santa d'esclats d'amor i de glòria, acte precursor d'aquell altre, diametralment oposat, en què el poble, foll d'ira, s'esgargamella bramant: *Crucifige, crucifige eum!* Es la lliçó més pregona de tots els temps passats, presents i futurs. Fieu-vos en dels entusiasmes populars. Fieu-vos de l'"opinió pública". Fieu-vos de les multituds sense control sa i en mans d'escribes i faritzeus. Fieu-vos de la "bondat nadiua" del poble. Fieu-vos de la "democràcia" irreligiosa. Fieu-vos de la llei de majories en un Estat sense Déu.

De Setmana Santa

Escenes de la Passió

EL SANT SOPAR

Totes les escenes, més o menys cabdals, de la Passió, pot dir-se que són úniques en el seu gènere. Aquesta del Sant Sopar és, a més, abassegadora. Ho omple tot: la imaginació, l'enteniment, el cor. Com més s'evoca, com més hom hi pensa, més grandiosa i magnífica resulta; més admira, més captiva.

Per veure-la millor i sentir-ne bé els efectes cal tancar els ulls i aplicar-hi totes les potències de l'ànima i evocar-hi les sensacions nobles de tots els sentits del cos.

Què seria l'augustíssima figura de Crist voltat dels seus senzills deixebles en el *stratum magnum* severament ornat i esplèndidament il·luminat, amb la magna taula de l'inoït Convit presidit per Ell mateix, en què el Plat únic, era la carn divina del propi Amfitrió, i el Vi d'honor, per dir-ho d'alguna manera, sa pròpia Sang?

La magnificència i la transcendència de l'espectacle i del Sopar ho superen tot i ho anihilen tot. Potències i sentits resten com si no fossin. Però en mig d'aquesta espècie d'anorreament, d'aquest èxtasi inenarrable del Sant Sopar, hom veu en certs moments la imatge, millor dit, la realitat, d'una prefiguració augusta: de la *llar cristiana*.

Fixeu-vos-hi: En el Sant Cenacle constituï Crist, nostre Senyor, el centre, el focus, de la llar cristiana universal i perpètua. La família cristiana, que és l'Església, té allí la seva llar, i també la nostra humana llar és al Cenacle. Fora d'aquesta llar... la desolació, la fam, les tenebres. Dins d'aquesta llar, la llum, l'abundància, la felicitat.

EGO SUM!

- A qui busqueu?
- A Jesús de Natzaret.
- Jo sóc!

I conta l'Evangeli que tota la cohort armada que anà a l'Hort de Getsemaní, a pendre el bon Jesús, es féu enrera i caigué de sobte a terra.

Un llampec de la divinitat els va deixar estemor-dits a tots.. Recularen, i caigueren.

ECCE HOMO!

Pilat prou pensà aplacar el poble jueu mostrant-li el bon Jesús, innocent, fet tot Ell una nafra horrible...

Ecce homo!

Heus aquí l'home, el Sant, el Just, el Bo, el Pare, el Germà, el Provident, el Redemptor, el Santificador, el Glorificador... convertit en una despulla humana sanguinolenta, desfigurada, inconegut, el més formós dels fills dels homes!

Ecce homo!

I aquest crit esgarriat del jutge covard a qui el crim de la seva injusta condemna aterra, encara ressona avui terrorífic en els salons de les Conferències internacionals que rebutgen el Crist, en les Cambres polítiques que el desconeixen, en els Tribunals vils que el condemnen, en les Aules d'ensenyament que l'escarneixen, en els escons dels espectacles públics que se'n mofen, en els Ateneus dels fatus que el refusen, en els Aeròpags dels savis que el desprecien, en els Temples de l'art que el profanen, en les Borses del diner que el deshonen, en les Places populars que en renegen, en les Assemblees polítiques que el rebutgen, en els Círcols dels aristòcrates que se'n riuen, en els Conventícols dels pecadors que se'l venen per qualsevol preu i el crucifiquen a estil de Judes, fins en les treballades dels obrers per als quals s'ha fet obrer com ells que l'injurien, fins en les reunions de les dones a les quals salvà de l'abjecció i d'esclaves convertí en reines...

Ecce homo!

Aquest és l'Home que un dia ho judicarà tot i ens judicarà a tots donant a cadascú el que mereix; *Ecce Homo!*

PERDONEU-LOS, PARE!

Perdoneu-los, Pare, que no saben el que fan!

I allí, sobre la santa muntanya del Calvari, clavat de peus i mans a una creu, befat, blasfemat, morí el bon Jesús, perdonant els seus mateixos botxins, aconsolant, redimint, i alçant en el més alt cim de la Història la llum de la seva paraula, al resplendor de la qual acudiran els pobles i els homes que vulguin salvar-se, perquè fora d'aquesta llum, fora d'aquesta Paraula, no hi ha salvació.

SEDENTES CONTRA SEPULCRUM

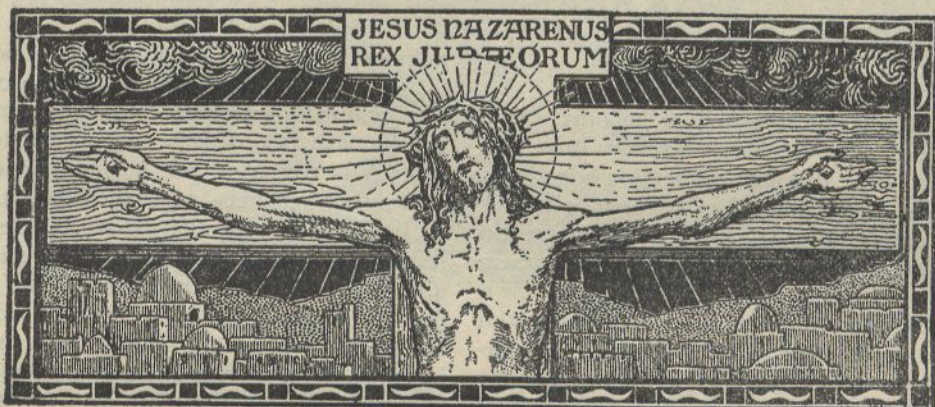
Cada any, el Diumenge de Rams, oïm amb esgarifances d'íntima i inexplicable emoció, les últimes paraules del Cronista del *Passio*.

Després de cantar, quasi sanglotant, els immediats corpreneadors esdeveniments que van produir-se a la mort del bon Jesús, acaba la senzilla i austeríssima narració amb aquest paràgraf desolador i fred com les parets del sepulcre:

"Erat autem ibi Maria Magdalene, et altera Maria, sedentes contra sepulcrum."

Cal evocar aquestes ratlles finals del *Passio*, ja tot ell ben meditat, entre el dos aturmentats foscants del Sant Divendres, per a capir-ne la seva tràgica grandesa i fruit-ne l'insondable dolor, que no tenen cap més bon acompanyant, ni més digne comentari que la soletat del sant lloc, i la dolça tristesa de l'horra... *Sedentes contra sepulcrum*. Sols hi restaren les dones!

J. J. C.

A Jesús crucificat

PER JACINT VERDAGUER, Prev.

Les penes que passàreu al Calvari
deixeu-me-les llegir en vostre Cor,
ara que'l veig obert, com breviarí
que florejà amb sa rúbrica l'amor.

Deieu-vos adorar, Anyell puríssim,
aqueixos ulls de cel enterbolit,
on dolça llum bevien les albaes,
on glops d'amor bevia l'esperit.

Deixeu-vos adorar, Anyell puríssim,
que amb vostra sang rentàreu mon pecat;
deixeu-vos abraçar, Espòs dolcíssim,
que amb la vida compràreu mon rescat.

D'esfulladisses roses que collia
les espines obiro en vostre front,
espines, ai!, que us punyen cada dia
que flors olores del jardí del món.

Per dar-m'ho tot, de tot vos despullàreu;
quant car, oh dolç Jesús, vos he costat!
el cor que amb grans sospirs em demanàveu
que tard i fet malbé vos l'he donat.

Assecant-se-us el vostre en l'agonia,
— Tinc set, tinc set! — em dèieu defallit;
doni-us vinagre i fel, puix jo tenia
de bon amor escorregut mon pit.

Almenys a qui us abeura d'amargura
deixeu-li eix calze compartir amb Vós,
a qui us donà per llit una Creu dura
no l'hi deu pas de roses amorós.

Jo, per clavar-m'hi, a vostres mans divines
voldria pendre el clau rosegador,

al front tenir voldria eixes espines,
i enfonsar eixa llança al mig del cor.

Voldria en ell vostres neguits escórrer,
vostres neguits que agrejo tot sovint,
i amb cordials de pur amor socórrer
el vostre que de pena es va acandint.

Oh Creu, oh llit de nupcials abraços,
jo hi dormiria amb mon Jesús també;
deixeu-me estendre dolçament els braços,
i amb claus d'amor clavats hi moriré.

D'aqueixos ulls d'on aigua i sang en plouen,
si una tèrbola ullada n'assolis;
d'eixos llavis que místics no's desclouen,
si almenys "oh Pare!, perdoneu-lo" oís!

Si com la flor dels margens, vida mia,
retornar-vos amb llàgrimes pogués,
ses perles a la font demanaria,
a la rosada del matí son bes.

Raïm penjat en la sarment sagrada,
qui espremer-vos pogués sobre'l meu cor,
i d'eucarístics vins embriagada
ma ànima fer el somni de l'amor!

Si amb els llavis encara en la ferida,
sa dolçom despertàs al paradís,
al remoreig d'eix Arbre de la vida
que m'endormisca a l'ombra malaltís.

Oh! somnis, oh plaer!, jo m'hi reclino
com dèbil eura que s'enllaça amb Vós;
si apunta a vostre Cor altre Longino,
d'una llançada'ns ferirà a tots dos!

Monòlegs quaresmals

IV

Dic de l'oració, dic de l'oració i no sé orar. Quan em poso a la vostra presència la primera cosa que faig és fugir de Vós. M'imagino que Vós sou lluny, molt lluny i que jo, per implorar la vostra assistència, haig de cridar molt fort perquè Vós em sentiu i d'aplicar les normes de l'eloqüència humana per a tocar la vostra voluntat. I en havent acabat me'n vaig a les meves coses amb un aire de decebut, com si hagués parlat a la paret, com si tingués la convicció de què o no m'heu sentit o no m'heu escoltat i pensant que l'endemà tornaré a invocar-vos en el mateix to i amb la mateixa poca confiança com qui practica una rutina de la qual no se sap estar.

Senyor, que n'és de poc lògica aquesta actitud que no s'avé amb la realitat de les coses. Perquè jo sé que Vós no sou lluny de mi, sinó ben a prop. No a l'altra banda de la paret de la cambra, sinó més a prop encara. No assegut a la cadira de braços del cantó de la finestra, sinó encara més a prop. Més a prop que el Sant Crist que penja de la paret, i més que la medalla del Sagrat Cor que porto penjada al coll i que em cau damunt del pit tot just a l'indret del cor. I si dic que esteu dintre de mi en un replec de la meva ànima encara no dic prou, perquè llavors jo fóra el qui conté i Vós el contingut i hi hauria en mi alguna cosa que no tocaria a Vós. No; jo no diré que Vós esteu en mi, sinó que de tal manera esteu ajuntat amb mi que més aviat haig de dir que jo estic en Vós i em nodreixo de Vós i en tots moments vaig rebent de Vós tot ço que sóc, tot ço que tinc i tot ço que faig i per més que em canviï de lloc no surto mai de Vós.

Posades així les coses, quan jo us parlo, Vós sou atent i abans que parli Vós sabeu el que diré i totes les coses ben dites que jo us dic Vós me les poseu en el pensament i en la boca perquè us les digui. Vós sou sempre misericordiosament present i atent a la meva pregària, àdhuc quan jo, per la meva minúscula capacitat i poc curada educació espiritual, no us dic sinó patotxades o no us demano sinó inconveniències.

I això em passa sovint, el no saber parlar-vos de coses que us sien plaentes i el no saber demanar-vos allò que és de conformitat amb la vostra voluntat; i tot perquè davant vostre jo no em sé fondre de tal manera que només quedéssiu Vós allí on tots dos som i jo no vegés altra cosa que Vós.

Tota aquesta meva actitud i aquest meu comportament amb Vós, aquest mirar-vos de lluny i aquest no saber parlar-vos i aquest no poder oblidar-me de mi en cap moment, jo em penso que tot ve de manca d'amor.

Jo no só pas tan bord, Déu meu, que no sàpiga contar en vostra presència les moltes coses que m'havéu dat que són tantes com totes les que tinc, que no sàpiga entendre alguna cosa de com m'havéu adoptat per fill, de com haveu sacrificat el vostre Fill unigenit per aquest fill adoptiu. I també em ve al pensament manta vegada tot allò que amorosament no

m'havéu donat amb tot i les meves boges instàncies.

Jo no sóc tan orb tampoc que no compregui que Vós reuniu tota perfecció i tota santedat. De manera que la meua raó us troba amable per tots cantons per ésser Vós com sou, per haver-me anegat en el mar de vostres beneficis, per haver suportat en la persona de Jesucrist tota llei de sacrifici en favor meu. I fins penso que d'aquestes consideracions en surt el que jo em trobi mancat d'amor. I no deixo de comprendre, gràcies a la vostra misericòrdia, que el trobar aquest manament d'amor ja és un desig d'amor i que un desig d'amor ja és el primer graó de l'escala de l'amor. Com podré, però, fer l'ascensió per aquesta escala?

Alguna que altra vegada em faig la il·lusió d'haver pujat uns quants graons de l'escala fins el primer replà perquè em vénen a la boca dolces paraules que jo em penso que d'aquestes consideracions en surt el que jo em trobi mancat d'amor. I no deixo de comprendre, gràcies a la vostra misericòrdia, que el trobar aquest manament d'amor ja és un desig d'amor i que un desig d'amor ja és el primer graó de l'escala de l'amor. Com podré, però, fer l'ascensió per aquesta escala?

Prou sé que no en sé res de coses d'amor fora d'aquest desig de tenir-lo i d'aquesta dolor de no tenir-lo que deu ésser com una llavor de veritable amor, si no és que també en aquest pensament no m'enganya alguna il·lusió. Jo em refio, doncs, de què Vós fareu grillar i arrelar aquesta llavoreta que Vós mateix heveu sembrat en mi a fi que arribi a créixer en bons propòsits i a florir en sacrificis i a espigar en virtuts. Veig ben clar que tot això ha d'ésser cosa vostra, com si diguéssim un miracle de la vostra gràcia; veig que la meua ànima no ha de dar espontàniament aquesta planta per una mena d'esterilitat original; veig que l'amor meua només es desperta fàcilment envers aquelles coses que atrauen els sentits corporals; molt difícilment, però, envers Vós que no us moveu davant els meus ulls, ni parreu a les meves orelles, ni us deixeu tocar per les meves mans. Deu ésser que sóc esguerrat de sentiments, Senyor Déu meu, i només que Vós ténieu el secret del remei, Vós que em creàreu per a Vós, Vós que em porteu dintre de Vós, Vós que un dia em negàreu amb la visió de Vós. No puc refiar-me sinó de Vós.

J.

Passen els dies sants...

PER JOAN M.ª FEIXAS, Prev.

Passen els dies sants, oh gran misteri
del bon Jesús que atura el bleix del món!
Hi haurà ningú que amb frisant no esperi
la pau que regalima del seu front?

I

DIJOUS SANT

El sol ponent es colga darrera la carena,
i ha esdevingut el poble tot trist i somnolent...
Dels divinals misteris l'església és més serena,
llavors que arriba el vespre i es va emplenant de gent.

Els ciris hi crepiten, en virginal ofrena,
damunt l'escalinata del místic monument,
i es desclorella excelsa evocació de Cena
que fa olor eucarístic de joia i de turment.

I baixa del Calvari un crit d'esgarrifança,
fent desgranar un himne, del cel de l'esperança,
que el Fill de l'etern Pare entona triomfant.

I els llavis tots el resen, i als cors treu la florida
el dolç Forment que salva tota la nostra vida:
Jesús, la recordança de cada Dijous Sant.

II

DIVENDRES SANT

Un cel tot trist de tràgica diada
plana damunt del cor del pecador;
tot just la creu del Gòlgota s'ha alçada,
la terra fa uns grans gestos de dolor.

La carn viril de Crist s'és esqueixada,
cinc roses fent florir de redempció,
i copsa, dolçament renovellada,
la iniquitat del món el seu perdó.

Cada any, adolorits, volem anar-hi
a trepitjar les cimes del Calvari
i a beure d'aquell calze d'amargura
del qual Jesús aboca sa dolçura...

I ens torna pur el cor i dealbat
la sang del nostre Anyell immaculat.

Triptic de Passió

PER J. BLANC I BOÉS

Ha vingut el març i la florida dels ametllers i el perfum de les violetes. Ha vingut el març abillat amb la vesta cendrosa de la Quaresma silent i pia. I han arribat altra vegada, ungits i solemnnials, greus i evocadors, els dies de la Setmana Santa.

Novament la severa litúrgia romana, novament els costums i les tradicions populars vindran a colpir el nostre esperit amb el record viu del Sant Sacrifici. Les notes penetrants i turmentoses del *Passio* faran reviure, una per una, en la nostra ànima, aquelles sensacions de tristesa, de desolació i de terrible angouxa, que evocuen les narracions, magnífiques dintre la seva senzillesa, dels Evangelistes...

En l'evocació augusta d'aquesta tràgica i sublim Immolació que es renova cada any, com un pomell de roses sagnants, totes foc i passió i perfum suauíssim i penetrant alhora d'un Amor inextingible; en aquesta suprema Commemoració litúrgica del Drama del Calvari, meditem devotament, tremolosos d'emoció per la grandesa de l'instant, conferits per la dolor vivíssima que afligeix Jesús per amor nostre, conferits de remordiment, d'angouxa i de commiseració; meditem, com reverent i íntima adoració mental del Crucificat, un tríptic de Passió...

Crist-Veritat

Oh, testimoni vivent de la Veritat! Crist penjat a la Creu, que ets, Tu mateix, la Veritat, el seu Testimoni. Has vingut al món per a foragitar les tenebres, per a inundar les penses d'aquella divina llum de la qual són daleroses. Llum, més llum! Heus ací el crit, l'impuls, l'anhel, la vibració espontània de l'ànima que sent la set ardent, abrasadora, inestroncable de la Veritat. La teva llum és llum d'alliberació. Oh feliç qui podrà assadollar-se'n sens mida; feliç qui sentirà apaivagada per la possessió mística del seu Déu humanat la punyida del dubte! Aquest serà veritablement lliure: lliure la ment de la torturant corona d'espines de l'escepticisme, podrà volar per les més altes regions de l'esperit, on fretura d'arribar l'ésser que a imatge i semblança Teva creares; lliures les seves mans de les cadenes opressores dels vicis — enemics de la Veritat, companys inseparables de l'Error — per a llançar-se ardidament, anhelosament, seguint l'impuls nobilíssim d'apòstol de la llum, a la conquesta del Món per la Teva glòria...

Oh Verb de Déu! Senyor de la Veritat! Gran és la dolor de la meva ment, tothora escomesa pels seguidors de la fosca, aliats de les tenebres, que rebutgen els ensenyaments de la vostra Doctrina; gran és la dolor de la meva ment, sola, feble, perseguida i vacillant; feu, Senyor, que s'emmiralli en Vostre dolor i per ella esdevingui forta i victoriosa, resplendent amb l'aurèola de la Vostra divinal claror, la claror immortal i fúlgida de la Vostra Paraula.

Feu, Senyor Crucificat, que aquesta Paraula, foragiti tots els paranys de la Iniquitat, que els qui us combaten siguin confosos, que els qui es rebel·len obstinadament i satànicament contra de Vós obrin els ulls a la Vostra llum inefable.

Senyor, susciteu llengües de foc entre els vostres servents, feu que cremi en el foc de l'Apòstolat tota la terra!

Crist-Amor

Oh divina follia la de l'Amor diví! Déu és Caritat, diu Sant Joan. Oh dolcesa infinita la d'aquest misteri! L'ànima s'estremeix en sentir aquestes paraules, d'una suprema emoció que li fa, de cop i volta, conèixer quina és l'altaresa del seu destí, quin és el fi dels seus anhels vehementíssims i inexplicables d'infinit i d'eternitat. L'Amor-Infinita i Eterna, l'Amor-Déu. Déu és Amor. Heus ací el secret. En aquesta equació suprema convergeixen les més altes aspiracions de l'home i de tot l'Univers: en l'assoliment d'aquesta Veritat, en la possessió d'aquest Ésser que encarna la Caritat sense límits i sense mesura, s'acieten la pensa i el cor, senten satisfetes totes les seves anhelances que altrament no podriep apaivagar. *Inquietum est cor noster donec requiescat in te.*

Aquest Ésser, tot bondat, tot Caritat, aquesta Realitat sobirana que constitueix l'aspiració suprema del nostre cor, vol donar de la seva paternal dilecció envers nosaltres — fills rebels i pecadors — la prova més palesa, més gran, més commovedora que nosaltres no podríem ni imaginar.

Vol fer-se reu de les nostres gravíssimes culpes, que ens havien llevat la gràcia de Déu i haurien estat causa de la nostra damnació, vol prendre la nostra carn i la nostra naturalesa per a immolar-se, en sacrifici sublim, al Pare Etern, en satisfacció dels nostres pecats: per a això li caldrà néixer amb la més gran pobresa, amb la màxima humiliació, li caldrà subjectar-se a l'obediència de dues criatures — la seva puríssima Mare, Maria, i Sant Josep, — serà perseguit, portarà una vida obscura i humil d'artesà, es veurà temptat pel Maligne quan predicarà la seva Doctrina públicament, serà objecte de rancors, d'enveges, d'infidelitats, venut i traït per un dels seus deixebles i sofrirà una dolorosíssima passió; defallirà d'angouxa i d'espant a l'hort de Getsemaní i tastarà anticipadament, en aquesta ocasió, el calze amarguíssim de les dolors que el sotgen, de tots els sofriments que l'esperen, la seva carn serà esparracada pels garfis cruelíssims amb què serà assotat; coronat ignominiosament d'espines, pujarà el camí del Calvari amb la creu a coll; la seva ànima esdevindrà més enristida encara, en trobar les Santes Dones amarades de llàgrimes, i finalment, arribat al cim del Gòlgota redemptor, després de tortures cruelíssimes, serà clavat a la Creu, des d'on, enlairat damunt de tots els pobles i de totes les generacions, per damunt de les fites del temps i de l'espai, serà objecte de les més vives amors i sentirà en la seva carn la roentor de tots els odís.

Odis i amors! Sentiments antitètics que l'envoltaran a tot el llarg de la Història. L'amor de la Humanitat vers ell serà tan intens com no l'han tingut mai els homes per res ni per ningú. El Verb d'aquell Déu que és tot Caritat — *Deus charitas est* — morint en una Creu per amor als homes, suscitarà en aquests un estol nombrosíssim de seguidors que per confessar el seu amor i la seva doctrina, arribaran al màxim heroisme; després de la sang del Crist, vindrà la sang dels màrtirs a inundar el món per a

fer-hi germinar el precepte sublim de la Caritat universal; els apòstols, les verges, els fundadors, tots els Sants de l'Església i tots els grans homes, els grans artistes, els grans savis, enamorats del fill de Maria i tants i tants milions de cors que li roman-dran fidels...

Però, oh ingratitud dels homes! Contra els seguidors de Crist s'alçaran els seus perseguidors i a l'amor dels primers, oposaran els altres el seu odi, fruit del despit i la impotència. Jesús serà odiat per tirans i per oprimits, pels Cèsars omnipotents, pels Emperadors enorgullits, per les forces paganitzades de l'estatisme en les seves múltiples formes, i també pels seus predilectes: els pobres, sobre els quals vessa amb amorosa sollicitud paternal els secrets de la seva misericòrdia, els humils als quals Ell ha exaltat, els esclaus dels quals ha trencat les cadenes.

Serà menyspreat pels patrons cruels i inhumans que es befaran de la llei santíssima de la Caritat que el Crist va segellar amb la seva sang, i avantposant-ho a tot l'afany de lucre, imposaran a l'obrer deures feixucs incompatibles amb les seves obligacions de cristians i amb la seva dignitat de fills de Déu, fomentant entre ells el verí de la irreligió i de la discòrdia social.

Serà menyspreat — Ell, el dolcíssim, l'humilíssim Artesà de Galilea — pels obrers que s'allunyan dels seus suavíssims ensenyaments d'Amor humana i universal, enduts pels errors, seduïts pels sofismes que els ocultaran la tendresa humaníssima de la nostra Religió, la doctrina sublim de fraternitat i d'igualtat de l'Evangeli.

Senyor, tingueu pietat d'aquells qui no us estimen perquè us desconeixen! Feu que s'encenguin tots els cors amb la flama vivent del vostre amor, abuseu

les ànimes amb l'ardor de la Paraula divina que ha de fer brollar el sentiment sublim que Vós ens ensenyàreu amb la vostra Vida i sacrifici meravellosos, l'abnegació, la humilitat, la renúncia de tot egoisme.

Feu que de la ferida oberta al vostre sacratíssim Cor, brolli abundantment el bàlsam sublim de la Caritat que guareixi les llatzeries de totes les ànimes.

Crist-Bellesa

Bellesa suprema la del Crist, inefable embadaliment dels qui el segueixen, dolcíssim raig de mel que assaboreixen els místics libant-lo de la contemplació de la seva divinal persona. Harmonia increada, música suavíssima al murmur de la qual s'extasien els àngels i treuen els astres les danses més gentils en les pregonesses de l'espai... Llum incomparable de la qual és el sol un reflex lleu i esmorteït; vivíssima llum que illumina els àmbits de la glòria i per la qual les constel·lacions s'agencen amb canviants coloracions, es tenyeixen els horitzons i somriuen les flors damunt la terra.

Infinita Bellesa de Déu, que es reflecteix fidelíssima en la sagrada humanitat de Jesús, el més perfecte de tots els homes; com ha esdevingut, després dels turments cruelíssims de la Passió! Desfigurada la Victima pacientíssima, feta una llaga vivent, es pinta en tot el Cos divinal, las, extenuat, vessant fins la darrera gota de la seva sang, la imatge del més cruel sofriment. Oh qui pogués descriure els ultratges amb que els botxins de Jesús havien desfigurat la seva Bellesa!

Però, no; aquesta perdura. Més encara: resplendeix com mai en el Crucificat, és més sublim, més colpidora, més profunda; és la més humana de totes les bel·leses: la Bellesa del Dolor.

Glosa a la Passió

PER FRANCESC MANICH ILLA

Les roses de la Passió són les més formoses del divinal hort. Cada una té una sentor més sublim que l'altra i totes juntes no poden ésser degudament apreciades per la intel·ligència dels homes.

Crist en l'hort de Getsemaní, Crist orant i suant sang, és senzillament un Crist tan atraient que cap persona ben nascuda pot refusar-lo.

En la crucifixió pot ésser que algú de massa sensibilitat nerviosa o de cor feble no el pugui acompanyar, però en l'hort de Getsemaní tothom hi ha d'ésser.

Que formosa és la figura de Sant Pere i que simpàtica! Particularment a mi m'encanta, àdhuc amb les seves fallides tan humanes. El redreçament súbit. Aquesta generositat de cor. Aquella impetuositat tan adient amb la seva sinceritat, tot fan d'ell potser l'apòstol més *humà* en aquestes hores d'angoixa.

Molts homes i molts *homenets superiors* se'n riuen de Sant Pere. Infeliços. Bruts de cor.

Sant Pere és el Sant més gran, la figura de més relleu que ha tingut aquella hora sublim, fora del Crist i de la Verge Maria.

Sant Pere, en l'escenari de la Passió, tenia d'ésser la figura humana que havia de siluetar l'enorme diferència entre els homes pecadors i l'HOMME FILLE DE DÉU.

Tipus de jueu de Jerusalem

La Lliçó Bíblica

Al brau jovent del FOMENT MATARONÍ

PER JOSEP CASANELLES, Prev.

Endut força eventualment a donar una lliçó-conferència dintre el curs de les de Quaresma, com és de consuetud, ens plagué retreure aquest tema, com no ens en fadigarem, puix voldríem que tot un apostolat, com organitzat, anés transitant el nostre terrenal, fent oir de la Bíblia arreu i convidant i movent els catalans a identificar-se, si possible, amb els llibres sagrats, o almenys assolint que, a la manera com en el nostre poble no manca sinó rarament el pa al calaix per a llescar-lo a la mainada, per les virtuts generals d'amor al treball i en els més per la virtut de l'economia casolana en el seu típic sentit, doncs així mateix que no manqués en les nostres llars, com a caliver de la fe, de les virtuts i dels amors més genuïns, aquest novell pa que és el Verb o paraula de Déu: LA BÍBLIA.

Si fou eventual el que us poguéu adreçar la paraula, no ho fou el que us fes aquesta proposta.

I del que us vaig dir i del que us volia dir m'ha semblat fer-ne memòria, sigui també per rememorar els esforços vostres en pro de la cultura veritat en aquests temps en què tants us poden parlar d'organitzacions i de la força del nombre matemàtic i geomètric.

Vosaltres us adoneu prou de com la força no està en el nombre o en lligams externs, sinó que estarà transcendent en l'educació de caràcters, en la vida i la vibració encronitzada de l'esperit.

MALDEU ESPERITS

Veureu, sinó, la força que us en ve, si maldeu ànimes, si conreeu i regueu i esporgueu i apuntaleu, com Déu mana, el vostre esperit i l'esperit dels vostres.

Camins com els que senyarem en aquests moments són dels dreturers per arribar a vivificar i fer vibrar amb la vibració vital l'esperit vostre. Per ell assolireu seny i veritat de la vostra vida!

La Bíblia és el llibre del seny per als cristians. El dit de Déu l'ha escrit, com se'n parla particularment de què Déu escrivia aquells deu manaments damunt les taules de la Llei que Moisès sostenia amb les seves mans damunt del Sinaí. I Moisès més tard transcrivía tota la lliçó que el dit de Déu li dictava i també els llavis de Déu mateix li pronunciaren. Cròniques d'altres temps, de primeria, manaments com el del treball fet a Adam, ja abans de la fallida, com el de la prohibició de menjar la fruita de l'arbre de la ciència del bé i del mal i de l'arbre de la vida, renys com els que Déu va fer a Adam, Eva, la serp i més tard a Caïm fratricida; el vaivé de la humanitat primerenca, de la primera multiplicació al diluvi, a la confusió de llengües a Babel, a la vocació, benedicció i a les prometes fetes a Abram, el sacrifici demanat d'Isaac, cròniques idíl·liques com la presa de muller per a Isaac, la substracció de la primogenitura per Jacob, el Jacob dels dotze fills, com Déu vindica Josep; la gènesi de l'alliberador, conductor, legislador i profeta Moisès; els típics

deu manaments, les lleis fonamentals del poble israelita, codi per a una nació que és més un futur, que un present; càntics com el del pas de la Mar Roja, com aquell: "Pareu vostra orella, oh cels, jo us vull parlar; escolta, oh terra, les paraules de la meua boca"; i aquella benedicció de Moisès també: "Javè ve des del Sinaí i ha sorgit des de Seir... en la seva dreta hi fogueja una llei!"; benediccions com les de Jacob, o com les de Déu al poble: "Et beneeixi Javè i et servi; t'enlluerni Déu la faç seva i et misericordi; aixequi Déu la seva faç vers tu i t'atorgui la pau!"; benediccions i malediccions com les incloses en els llibres de Déu, des de la donada a Adam primer: "Fruiteu, multipliqueu-vos, empleneu la terra", i en fer fallida en foragitar-los del Paradís, fins a la benedicció que pronunciaren els llavis de Jesús: "Veniu, beneïts del meu pare..." i la maledicció que donaran aquells mateixos llavis: "Via fora, maleïts, al foc eternal..."

EL LLIBRE DEL SENY

Dins d'ella trobareu el seny de la família, del llinatge, de la raça, de la nació; estaments i personalitats com el pastor, el sembrador, conreador, però guerrer quan convindrà, el cap de trip, el cap de poble, el sacerdot i el profeta; el seny per a la donzella i la donzella, la dona coratjosa, de virtut, la vídua, la profetessa, emmaridades elles amb els conhortos i desconhortos del seu poble, am la prosperitat o bé amb la fretura i la fam; el seny de la religió, el seny de la moralitat; l'heretatge, que ens ha pertocat des dels primers temps, fins a quan Jesús ens constituí hereus de la fe i dels costums cristians: la Bíblia, per dir-ho en pocs mots, és, en ésser el seny de tanta cosa i en ésser tant per als cristians, el llibre del seny, que Déu ha escrit per a l'església tota del Crist i pels pròdigs com ho són encara el poble jueu.

LES DOCTRINES

I no sols bé hi voldreu estudiar la tesi de la conversió en el "Miserere mei Deus...", les pregoneses de l'esperit en el "De profundis...", els sentiments alleluiaics del breu: "Laudate Dominum omnes gentes...", l'esquinçament de cor del: "Prop els rius de Babilònia...", Déu formant la família: "Si Déu no edifica la casa...", el cant al just: "Benaurat tothom qui tem el Senyor...", i així inacabablement en els Psalms.

Quan el desconhort us sadolli, com en dies de passió, resseguíu els planys jeremiacs, o si el dolor us acora bé trobareu dins Job tot una epopeia del dolor, i dins Tobias i també Ester la malaurança, que gira en benestar, quan Déu beneeix. Les planes majestuoses d'Isaïas i el turment de tot Jeremias, l'oferiment del temple per Salomó, l'embranchida dins la terra promesa per Josuè, l'arborament de religió i de pràctica dels Macabeus, la perla damunt broderia que és el Càntic dels Càntics, l'emparentament en el llibre de Rut, òptim poema, i la gesta de Betúlia són més que una situació, una acció, una personalitat, una afirmació, una benedicció. El cúmul d'ensenyaments que se'n deriven tenen valor transcendent, són tot una doctrina.

LA SAVIESA DELS SAPIENCIALS

Encara ens pot ofrenar la Bíblia un tresor en els llibres estrictament sapiencials. La moralitat en mà-

ximes proverbials abunda, així com sengles consells diversament presentats. L'ètica hi té un fons riquíssim.

La filosofia pot a bastament discórrer per aquests llibres i la teologia no en surt pas manca. Trobarem poemes com el de la dona forta, i al·lisonaments metrificats com el de l'Eclesiàstic quan adverteix al pare les ànsies que ha de passar per les seves filles; versificacions com les que glossen la vida de l'impiadós i la del just dins el llibre de la Saviesa. Nosaltres podem copsar en aquests llibres sapiencials uns ensenyaments força preats, ordinàriament inestimables.

FIGURES BÍBLIQUES

Podem també imatjar des de la Bíblia nombroses figures per a totes les edats, condicions, estaments i estats. Cal que sigui perfilada la figura adient i considerar-la no com l'obra d'inspirat artista.

L'art sembla donar vida a les figures, però les de

la Bíblia posseeixen aquesta vida. I cal transfondre llur vida a nosaltres mateixos. Aquesta transfusió ens durà el profit que n'esperem.

Els joves Caïm i Abel han representat tostemps bondat i malesa en el jovent; Isaac doblega el coll, quan el seu pare l'anava a sacrificar i és l'anyell prefigurant que no bel·la davant l'escorxador, imatge del futur Anyell; Esaú i Jacob pledegen la primogenitura i seran exemplari per als fills pròdigs i els fidels; Josep i Benjamí duen la seva idealitat; Samuel creix a l'ombra del Santuari al costat d'Helí, després governa Israel i n'és l'Arxiprest; Moisès arrabassat del riu dins la cistella embetumada serà l'home de la Llei. Ja d'edat major aquell jovencell, David, qui havia escanyat lleons, la mà a la fona, engegà la pedra que clava al front del filisti, alliberant el seu poble; el jove Daniel surt alliberador de la Susagna... Gestes dels homes se'n troben arreu, gestes de pau com les d'Abram, de Moisès, gestes de guerra com

Jesús institueix la Sagrada Eucaristia

les de Josuè i del mateix David, amb l'epopeia dels Macabeus. L'ancià barba-canut el trobareu en Isaac, cec, qui beneeix Jacob més que Esaú el primogènit, i Jacob, cec, volenterosament beneirà més el segon fill de Josep que el primer, així com beneirà i maleirà, sempre com a pare, els seus dotze fills.

La vellesa de Job ens és talment tràgica; la de David, caduca, cerca escalf quan tants altres cors ha escalfat i enardeix encara; la de Salomó és la mateixa desillusió per a nosaltres; la de Samuel, per ell mateix, venerable; la de Zacarias, entre altres, ens embauma encara de les sentors de l'encens.

Per la donzella qui no recordarà Rebeca, amb l'àmfora al cap, camí del pou on abeurarà Eliezer i els seus camells, rebent-ne ella la mercè d'un espòs el més venturós; qui no retreurà els ulls espurnejants de Raquel i els lleganyosos de Lia, a qui Déu beneí amb tota una fillada; qui no recordarà Abigaïl, dona verament prudent; qui no perfilarà la noble figura de Susagna i no en retreurà la castedat... Recordeu la vídua de Sarepta, la Magdalena, si voleu, l'augusta profetessa Dèbora, la captiva i després sobirana Ester, la Sunamit, que captivava cor reial...

UN APOSTOLAT PER AL JOVENT

La lliçó, l'exemple, la crònica, la figura, el perfil, la moralitat, la profecia... per la Bíblia pot hom breument donar l'esquema d'aquesta Paraula o Verb, que Déu ha confiat als homes.

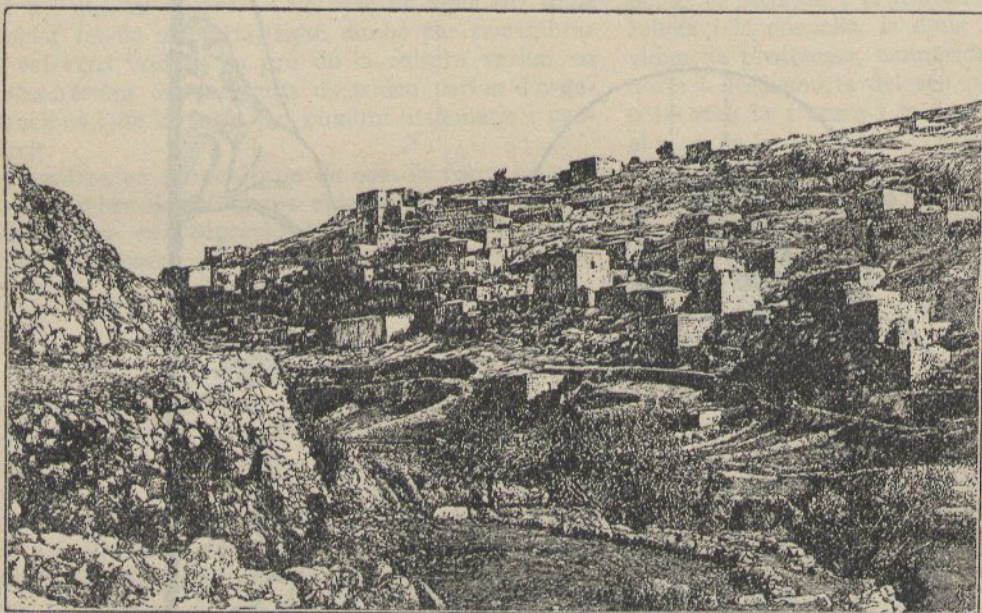
Cal assimilar-se el Verb, cal un apostolat per a disseminar el Verb.

Llegim el Verb, sembrem el Verb per aquests extensos camps que Déu rega i assolella. El vostre conreu sigui dins aquest Paradís.

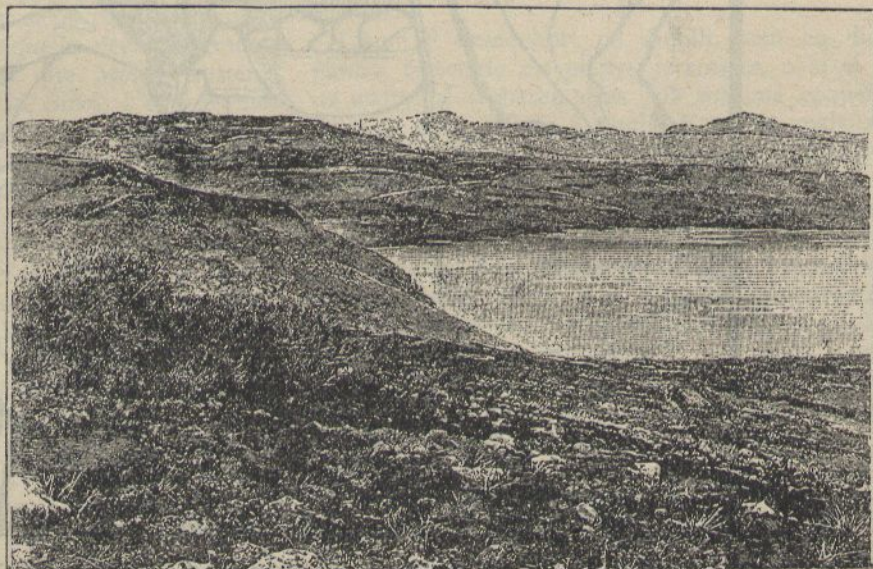
Respecte de la Bíblia — són paraules de l'Apostoli regnant, Pius XI — *cal excitar el gust i la noble curiositat*.

Feu-ho respecte de vosaltres i dels vostres. Apreneu aleshores i ensenyareu l'òptima lliçó.

Cerqueu organització, perquè voleu força. En treballar i formar el vostre caràcter i l'esperit, tan sols assolireu la força, no en els cabells de Samsó, sinó en aquell caràcter i esperit collectius, que naturalment en provindran. En la Bíblia teniu la font més abundosa; no en sigueu pròdigs, sigueu-ne, però, els hereus.

La ciutat de Siloé

El mar de Tiberiades

FOMENT DE PIETAT

Setmana Santa

(Text llatí i català)

Traducció, introducció i notes rubricals de Mn. JOSEP FORN, Prev. Edició amb paper superior, imprès a dues tintes i amb il·lustracions.

Tela: 5 pessetes

Enquadernacions luxoses

FOMENT DE PIETAT

SETMANA SANTA

LLIBRES ADIENTS

SETMANA SANTA
TEXT LLATÍ I CATALÀ

DIJOUS I DIVENDRES SANT
LES HORES DEL MONUMENT

La Passió de Nostre Senyor Jesucrist
segons els Sants Evangelis

MEDITACIONS DE LA
SAGRADA PASSIÓ

Cardenal Wiseman

EL CANT RELIGIÓS DEL POBLE
SETMANA SANTA

FOMENT DE PIETAT

Meditacions de la Sagrada Passió de Nostre Senyor Jesucrist

pel CARDENAL WISEMAN

Traducció catalana de JOSEP CARNER
Mestre en Gai Saber

(2.ª edició)

Rústica: 1'50 ptes.

Tela: 2'50 ptes.

XOCOLATA

G U I L L É N

ROBADOR, 31 · TELEF. 13357
DESPATX: HOSPITAL, 91, PRAL.

B A R C E L O N A

FOMENT DE PIETAT

Dijous i Divendres Sant

LES HORES SANTES DEL MONUMENT

Traducció rimada i en prosa dels textos litúrgics per Mn. JOSEP FORN, Prev. Notes explicatives i rubricals de Mn. MIQUEL FITÓ, Prev. Pròleg de Mn. EUDALD SERRA i BUIXÓ, Prev. Text llatí i català.

Edició il·lustrada amb gravats

Rústica: 1 pta.

Tela: 2 ptes.

FOMENT DE PIETAT

La Passió de Nostre Senyor Jesucrist, segons els Sants Evangelis

Traducció catalana de Mn. LLORENÇ RIBER, Prevere, Mestre en Gai Saber. Edició il·lustrada amb molts gravats; reproduccions dels quadres més cèlebres antics i moderns

(2.ª edició)

Rústica: 1 pta.

Tela: 2 ptes.

Acadèmia

Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Àngel, 38

Telèfons 18953-75303 -- Apartat 782

Comerç : Idiomes : Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat
Per a Cavallers, Senyores, Joves i Senyoretes

COTS

VINS A L'ENGROS

Francesc Pons

Marquès del Duero, 34 - BARCELONA

Telèfon 18034

Davant l'Estació Ferro-Carril - VALLS

SERVICE STATION

PRIMERA ESTACIÓ AMERICANA A ESPANYA

JOSEP MANZANARES

La casa més important en gasolina, petroli, neumàtics, cambres, olis, grasses,
accessoris, eines, ferreteria i tot quant pertany a l'automòbil.

VENDA A L'ENGRÓS I DETALL

GARATGE TALLERS:

Carrera Sepúlveda, 148-150

Villarreal, 35

i Floridablanca, 121

Telèfon 31510

CASA CENTRAL:

Carrer Aragó, 272

Passeig de Gràcia, 45

Telèfon 11550

MAGATZEMS:

Consell de Cent, 421

SUCURSAL:

Esplugues de Llobregat:

Carrer Laureano Miró, 59

Encreuament de les carre-
teres de Madrid i Cornellà**BARCELONA**

MAGATZEM DE VINS I ALCOHOLS
I FABRICA D'AIGUARDENTS

SEBASTIÀ FONT

DOS DE MAIG, 71

TELÈFON 53068

BARCELONA

FARMACIA Dr. MASÓ ARUMI
DEL

DOCTOR NADAL

TAN SOLS MEDICAMENTS PURÍSSIMS
ESPECÍFICS DE TOTES PROCEDÈNCIES

Rambla Canaletes, 1 :: Telèfon 12951

BARCELONA**TORPEDO**

LA MÉS MODERNA MAQUINA D'ESCRUIRE

Passeig de Gràcia, 42

Telèfon 15345

MOBLES DE TOTS ESTILS

VIENA - AMERICANS

Làmpares - Decoració - Tapisseries
Objectes d'Art - Llits de metall

CASA CASTELLTORT

Exposició i venda: PELAI, 40 i JOVELLANOS, 9
Telèfon núm. 15385

Tallers: SANT MIQUEL, 44 - BARCELONA

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola

Autor - Text - Directori
Comentari - Explanació

Ja ha sortit
el volum segon d'aquesta Biblioteca

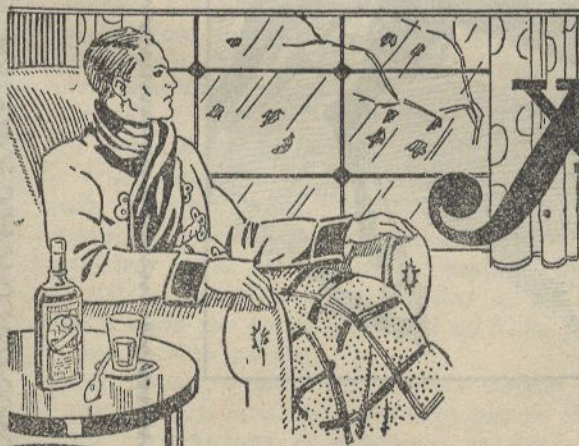
Exercicis Espirituals de St. Ignasi de Loyola text original i versió catalana

pel

P. Josep Calveras, S. J.

Llibre de 300 pàgines amb una fototípia
del retaule de la Santa Cova de Manresa

Preu: 3 Ptes.

PUBLICITAS

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

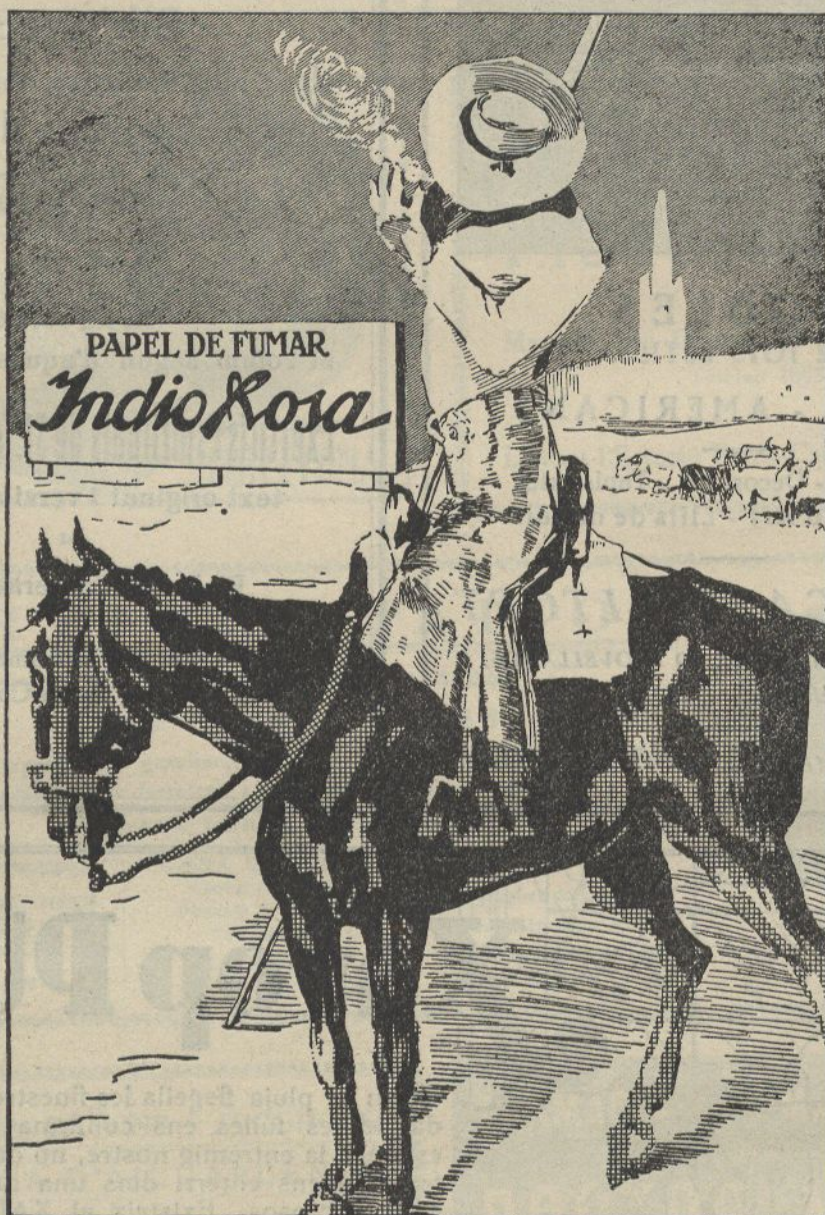
Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

La més alta distinció a les Exposicions Internacional
de Barcelona i Ibero-Americana de Sevilla
GRAN PREMI AMB MEDALLA D'OR

ATENES A. G. - Provença, 197; Barcelona.

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Duran i Bas, 11
BARCELONA